CsalÃ¡di kÃ¶telÃ©k

by KenzS

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Family, Humor
Language: Hungarian
Status: Completed
Published: 2014-10-11 14:16:03
Updated: 2014-12-08 16:40:18
Packaged: 2016-04-26 22:00:30
Rating: T
Chapters: 9
Words: 9,183
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Hablaty nÅ‘vÃ©re egy Ã©ve elszÃ¶kÃ¶tt, de most visszatÃ©r, Ã°gy, hogy abba beleremeg az egÃ©sz Hibbant-sziget.

1. ProlÃ³gus

Mint lÃ¡tjÃ¡tok letÃ¶rÃ¶ltem az Ãœdvözöllek a mÃºltban! cÃ-mÅ± tÃ¶rtÃ©netemet. Azt egyszerÅ±en nem tudom Ã-rni. Nem neveznÃ©m ihlet hiÃ¡nynak, inkÃ¡bb nem Ã©rzem magamÃ©nak a sztorit. Most kÃ©rdezhetitek, hogy miÃ©rt kezdek bele Ãºj tÃ¶rtÃ©netbe. Mert tegnap csak Ãºgy spontÃ¡n neki kezdtem, Ã©s maguktÃ³l jÃ¶ttek a gondolatok. MegÃ-rtam Ã¶t fejezetet tegnap Ã©jszaka, Ã©s valami azt sÃºgta, hogy nekem ezt kell Ã-rnom. A letÃ¶rÃ¶lt sztorit is befejezem Ã-gÃ©rem, csak kell egy kis idÅ‘, mÃ-g teljesen Ã¶sszeszedem a gondolataim, mert nem akarok egy nagyon Ã¶sszecsapott munkÃ¡t.

* * *

><p>Egy Ã©v utÃ¡n hazaÃ©rkezni tÃºlsÃ¡gosan furcsa. SzÃ©gyenlem magamat, hiszen mielÅ‘tt eljÃ¶ttem olyan dolgokat tettem, amire nem vagyok bÃ¼szke. TÃºl sok embert bÃ¡ntottam meg, Ã©s a menekÃ¼lÃ©st tartottam a legjobb lehetÅ‘sÃ©gnek. Egy levelet hagytam magam utÃ¡n, Ã©s elhoztam egy hajÃ³t. De egyszerÅ±en nem bÃ-rtam tovÃ¡bb. TÃºl sok volt. Minden felhalmozÃ³dott bennem, Ã©s tÃºlsÃ¡gosan is fÃ¡jdalmas volt magamban tartani. Pontosan emlÃ©kszem az Ã¶csÃ©mre, akinek Ã¶sszetÃ¶rtem a lelkÃ©t. Az nap olyan dolgokat vÃ¡gtam a fejÃ©hez, amit nem Ã©rdemelt volna meg. Ismertem a teljes szemÃ©lyisÃ©gÃ©t, Ã©s mÃ©gis megbÃ¡ntottam. Tudtam milyen tehetsÃ©ges rajzolÃ¡sban, illetve milyen Ã¼gyes szerkezeteket talÃ¡l ki, Ã©s mÃ©gis a fejÃ©hez vÃ¡gtam, hogy Å• a vikingek szÃ©gyene, illetve egyÃ©b dolgokat. Az apÃ¡m, pedig neki is olyan dolgokat mondtam, amit senki nem Ã©rdemel meg. Azt mondtam neki, hogy az Å• hibÃ¡ja, hogy anya meghalt. Sosem fogom elfelejteni azt az arcot. Az a csalÃ³dottsÃ¡g, ami tÃ¼krÃ¶zÅ‘dÃ¶tt az arcÃ¡n. TÃºl sok sebet tÃ©ptem fel benne. Pontosan tisztÃ¡ban voltam vele, hogy neki semmi kÃ¶ze anya halÃ¡lÃ¡hoz, Ã©s mÃ©gis ezt mondtam neki. De most Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem hazamegyek, Ã©s bocsÃ¡natot kÃ©rek, hiszen a legfontosabb dolog az Ã©letben a csalÃ¡di

kÃ¶telÃ©k...

2. 1 rÃ©sz: IsmÃ©t Hibbant

Itt is van az elsÅ‘ rÃ©sz! Helyzetileg a sorozat szerint a TÃ¼zes mÃ¡sodik megjelenÃ©se utÃ¡n tennÃ©m. Aki nem tudnÃ¡ TÃ¼zes a kis tÃ¡jfumerÃ¡ng az elsÅ‘ Ã©vadbÃ³l.

* * *

><p>FÃ©lelemmel tÃ¶ltÃ¶tt el, hogy hazamegyek. AkÃ¡rhogy nÃ©zem Ã‰n voltam az, aki elmenekÃ¼lt, Ã©s Ã‰n vagyok a hibÃ¡s mindenÃ©rt. Hamarosan hazaÃ©rek, Ã©s mÃ©g nincs semmi, amit mondhatnÃ©k apÃ¡mnak Ã©s az Ã¶csÃ©mnek. Egy sÃ¡rkÃ¡ny kiÃ¡ltÃ¡st, majd egy ismerÅ‘s hangot hallottam meg, amit csak portya alatt lehet hallani. Ã‰jfÃºria. Azonnal feltekintettem, Ã©s megijedtem. Pontosan felÃ©m tartott, de ekkor meglÃ¡ttam valami a hÃ¡tÃ¡n. Egy embert, vagyis Hablatyot. Hablaty egy sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡n?! Egy Ã©jfÃºria hÃ¡tÃ¡n?! LeszÃ¡llt a sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l, majd Ã³vatosan rÃ¡m tekintett zÃ¶ld szemeivel. HiÃ¡nyzott az egyik lÃ¡ba, Ã©s meglehetÅ‘sen sokat vÃ¡ltozott. Nem Ã©rdekelt mi tÃ¶rtÃ©nt, miÃ©rt van egy sÃ¡rkÃ¡nnyal, csak odarohantam hozzÃ¡, Ã©s megÃ¶leltem, mire hallottam a sÃ¡rkÃ¡ny felÅ‘l egy morgÃ¡st, de nem Ã©rdekelt. Hablaty Ã³vatosan visszaÃ¶lelt. Hamarosan elengedtem.<p>

- Szia, Sena - mosolyodott el Ã³vatosan.

- Szia, Hablaty - suttogtam. SzÃ³tlanul Ã¡lltunk egymÃ¡s elÅ‘tt, Ã‰n pedig nem jutottam szÃ³hoz.

- Gondolom tudni akarod, hogy miÃ©rt Ã¼lÃ¶k egy sÃ¡rkÃ¡nyon - hÃºzta el kÃ-nosan a szÃ¡jÃ¡t. Igen a sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l meg is feledkeztem. BÃ³lintottam, mire belekezdett abba, ami az elmÃºlt egy Ã©vben tÃ¶rtÃ©nt velÃ¼k. Elmondta, hogy Fogatlant - mint megtudtam a sÃ¡rkÃ¡ny nevÃ©t - egy portya alatt lÅ‘tte le. AztÃ¡n Ã¶sszebarÃ¡tkozott vele, Ã©s legyÅ‘zte a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lt a sÃ¡rkÃ¡nnyal, Ã-gy veszÃ-tette el a lÃ¡bÃ¡t. Elmondta, hogy a tÃ¶bbi fiatal vikingnek is van sÃ¡rkÃ¡nya, sÅ‘t mÃ¡r szinte az egÃ©sz falunak van. BeszÃ©lt a sÃ¡rkÃ¡nyiskolÃ¡rÃ³l is, illetve DagurrÃ³l, meg a tÃ¡jfumerÃ¡ngrÃ³l, HangÃ¡rÃ³l, a suttogÃ³ halÃ¡lokrÃ³l, illetve a sikoltÃ³ halÃ¡lrÃ³l, Ã‰n pedig elkÃ©pedve hallgattam mennyi mindenrÅ‘l maradtam le. Azon pedig vÃ©gkÃ©pp leesett az Ã¡llam, hogy apÃ¡nk is beÃ¡llt sÃ¡rkÃ¡nylovasnak. EzutÃ¡n csendben Ã¼ltÃ¼nk. FelÃ¡lltam, hogy megnÃ©zzem merre jÃ¡runk. MeglepÅ‘dtem, mert hamarosan a Nyomor OrmÃ¡n leszÃ¼nk. PÃ¡r Ã³ra. A sÃ¡rkÃ¡ny Ã³vatosan kÃ¶zelebb jÃ¶tt, Ã©s elkezdett szaglÃ¡szni, igyekeztem hÃ¡trÃ©bb hÃºzÃ³dni, amin az Ã¶csÃ©m nagyon jÃ³t nevetett.

- Nem fog bÃ¡ntani - mosolygott biztatÃ³n, engedtem a sÃ¡rkÃ¡nynak, hogy megszaglÃ¡sszon, majd mikor befejezte Ã³vatosan felÃ© nyÃºltam, Ã©s megsimogattam a fejÃ©t, amit dorombolva fogadott.

- Hamarosan megÃ©rkezÃ¼nk - szÃ³lalt meg hirtelen Hablaty, Ã‰n pedig azonnal felkaptam a tekintetem. Igen, mÃ¡r lÃ¡tni lehetett a szigetet. MegszÃ³lalt a kÃ¼rt, ami hajÃ³ Ã©rkezÃ©sÃ©t jelezte. Testemet Ã¡tjÃ¡rta a fÃ©lelem, Ã©s legszÃ-vesebben beleugrottam volna a tengerbe. MegÃ¡llt a hajÃ³, Ã©s szinte az egÃ©sz tÃ¶rzs ott volt. ApÃ¡m arcÃ¡n lÃ¡ttam az Ã‘szinte meglepÅ‘dÃ©st. Ã“vatosan kiszÃ¡lltam a hajÃ³bÃ³l, Hablaty pedig kÃ¶vetett. Nem tudtam mit kellene

tennem.

- Szia, apa - villantottam rÃ¡ egy mosolyt, Å• pedig megÃ¶lelt. Kicsit furcsa volt, viszont visszaÃ¶leltem. Nem tudtam mit kellene tennem, miutÃ¡n az Ã¶lelÃ©s vÃ©get Ã©rt.

- JÃ³ Ãºjra lÃ¡tni lÃ¡nyom - mosolyodott el, Ã‰n pedig viszonoztam. Egy kiÃ¡ltÃ¡s zengte be az eget, amire hÃ¡trafordultam.

- KampÃ³! - Ã¼vÃ¶ltÃ¶tte TakonypÃ³c, belÅ‘lem kitÃ¶rt a nevetÅ‘gÃ¶rcs. Sosem hittem volna, hogy ilyen lÃ¡tvÃ¡nyban lesz rÃ©szem, de most ez nagyon jÃ³l jÃ¶tt. Kicsit felengedtem ettÅ‘l a lÃ¡tvÃ¡nytÃ³l, viszont mÃ©g mindig zavart az a nagy tÃ¶meg.

- Gyere, Sena - ragadott karon a testvÃ©rem, Ã©s elindultunk a hÃ¡zhoz. BementÃ¼nk, Ã©s rÃ¡jÃ¶ttem, hogy szinte semmi sem vÃ¡ltozott itt. LeÃ¼ltÃ¼nk az asztalhoz, majd hamarosan Hablaty megszÃ³lalt:

- Mit csinÃ¡ltÃ¡l egy Ã©vig, Sena? - nem lÃ¡ttam rajta semmi megrovÃst, csak Å‘szinte kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡got. MegrÃ¡ntottam a vÃ¡llam.

- Utazgattam, loptam, ami kellett ahhoz, hogy megÃ©ljek - mondtam ki egyszerÅ±en, amit csinÃ¡ltam. Igen, loptam is, ha kellett Ã©s, ebben semmi dicsekvÃ©s nincs, nagyon profi vagyok benne.

- LoptÃ¡l? - nÃ©zett rÃ¡m Hablaty elÃ©g Ã©rdekesen. Ã‰rzelmek szÃ¡zai futottak vÃ©gig az arcÃ¡n egyetlen egy perc alatt.

- Igen - hajtottam le a fejemet. Gondolkozott, hogy mit kellene mondania, Ã©s zavart a csend.

- Ã‰rtem - mondta halÃ¡l nyugodtan. Engem pedig idegessÃ©g fogott el

- Mi az, hogy Ã©rtem?! Egy Ã©v utÃ¡n hazajÃ¶vÃ¶k! ElszÃ¶ktem, de elÅ‘tte megbÃ¡ntottalak! Minden nyom nÃ©lkÃ¼l eltÅ±ntem! MiÃ©rt nem kiabÃ¡lsz velem?! Kicsit sem vagy rÃ¡m dÃ¼hÃ¶s?! - kiabÃ¡ltam, mÃ¡r-mÃ¡r hisztÃ©rikusan. A testvÃ©rem felÃ¡llt, majd mÃ©rgesen kezdett hozzÃ¡m beszÃ©lni, viszont nem kiabÃ¡lt.

- De igen dÃ¼hÃ¶s vagyok! Egy Ã©vig nem hallottunk rÃ³lad, Sena! Viszont a testvÃ©rem vagy, Ã©s kÃ©nytelen vagyok elfogadni a Te olykor agyament dÃ¶ntÃ©seidet. Egy csalÃ¡d vagyunk, testvÃ©rek, Ã©s nem tudom, hogy mik a terveid a jÃ¶vÅ‘re nÃ©zve, de azt csinÃ¡lsz, amit akarsz - viharzott ki, engem pedig bÅ±ntudat fogott el, jogtalanul beszÃ©ltem Ã-gy vele. Nem kellett volna ezt tennem. Hiba volt visszajÃ¶nnÃ¶m. Kimentem a hÃ¡zbÃ³l, Ã©s mÃ¡r csak azt lÃ¡ttam, hogy eltÅ±nik a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡n.

- SzÃ³val, tÃ©nyleg visszajÃ¶ttÃ©l - hallottam meg egy ismerÅ‘s hangot a hÃ¡tam mÃ¶gÃ¼l. BÃ³lintottam. Asztrid Ã©rdeklÅ‘dÅ‘en nÃ©zett rÃ¡m - Ã‰s mÃ¡ris Ã¶sszevesztÃ©l Hablattyal - nevetett fel, ami szerintem egyÃ¡ltalÃ¡n nem volt vicces. MeglÃ¡tva komor arcomat egybÅ‘l megÃ¡llt a nevetÃ©ssel.

- MegbocsÃ¡jt majd, csak kicsit sok volt neki, hogy ilyen hirtelen tÃ©rtÃ©l vissza - Ã¼lt fel egy siklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyra, majd elment abba az irÃ¡nyba, amelybe a testvÃ©rem is.

* * *

><p>Hablaty:<p>

Tekintetem a tengerre szegeztem, Ã©s Sena jÃ¡rt a fejembe. Semmit sem vÃ¡ltozott. A kÃ¼lsÅ‘je megmaradt ugyanolyannak. BarbÃ¡r ruha, szÃ©tÃ¡llÃ³, hosszÃº, rendezetlen fonat, kÃ©keszÃ¶ld szemek, Ã©s belsÅ‘leg sem vÃ¡ltozott semmit. Megmaradt annak a forrÃ³ fejÅ±, belÃ©m nÃ©ha lelket Ã¶ntÅ‘ lÃ¡nynak. Nem Ã©rtettem, hogy akkor miÃ©rt ment el. Nem tett semmi olyat, ami olyan bÃ±n lett volna, hogy Ã¶nkÃ©ntes szÃ¡mÅ±zetÃ©sbe kellett vonulnia. EgyszerÅ±en dÃ¼hÃ¶s volt. KijÃ¶tt belÅ‘le minden. SzÃ¡rnycsapÃ¡sokat hallottam meg, majd megjelent mellettem Asztrid.

- SzÃ³val, mÃ¡ris Ã¶sszevesztÃ©l a nÅ‘vÃ©reddel - mondta ki a nyilvÃ¡nvalÃ³ tÃ©nyt. Igen Ã¶sszevesztÃ¼nk, Ã©s bÃ¡nom, hogy Ã-gy beszÃ©ltem vele. Nem szÃ³laltam meg, csak nÃ©ztem elÅ‘re.

- Figyelj, Hablaty. Elhiszem, hogy vÃ¡ratlan, hogy Ã-gy hazajÃ¶tt. De testvÃ©rek vagytok, Ã©s ne feledd, Å• Ã¶ntÃ¶tt belÃ©d lelket legtÃ¶bbszÃ¶r, amikor apÃ¡d az egÃ©sz falu elÅ‘tt leszidott - halvÃ¡nyan elmosolyodtam az emlÃ©kekre. Volt olyan, hogy Ã³rÃ¡kig beszÃ©lt nekem arrÃ³l, hogy mennyire nem vagyok haszontalan. AkÃ¡rmennyire is Å• volt a legjobb a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÃ©sben, mindig elmondta nekem, hogy Å• elfogad Ã-gy, ahogy vagyok. Szerette nÃ©zegetni a maketteket, illetve a rajzaimat. Volt olyan, hogy Å• is megprÃ³bÃ¡lkozott vele, mÃ¡r mint a rajzolÃ¡ssal.

- Asztrid, igazÃ¡bÃ³l nem vagyok rÃ¡ dÃ¼hÃ¶s, csak furcsa, hogy Ãºjra itt van. Annyi gondolat Ã¡tfutott az agyamon, hogy mi tÃ¶rtÃ©nhetett vele. Lehet, hogy megÃ¶lte egy sÃ¡rkÃ¡ny, vagy elfogtÃ¡k, Ã©s eladtÃ¡k rabszolgÃ¡nak, vagy talÃ¡lkozott valakivel, Ã©s fÃ©rjhez ment, hiszen mÃ¡r 19 Ã©ves. Erre meg megjelenik ugyanaz a forrÃ³ fejÅ± lÃ¡ny. Nem mintha zavarna, hogy nem vÃ¡ltozott meg, csak... - nem tudtam tovÃ¡bb mondani.

- Furcsa, hogy semmit nem vÃ¡ltozott, hiszen egy Ã©vig volt tÃ¡vol, Ã©s zavar, hogy minden nyom nÃ©lkÃ¼l eltÅ±nt. - fejezte be a mondatot Asztrid helyettem.

- Igen - sÃ³hajtottam. BÃ³lintott, majd elindultunk haza.

3. 2 rÃ©sz: A sÃ¡rkÃ¡ny

Sena:

MÃ¡r sÃ¶tÃ©t volt, mikor az apÃ¡m hazaÃ©rt. Figyelmesen vÃ©gignÃ©zett rajtam. FelmÃ©rte, hogy vÃ¡ltoztam-e valamit. Szerintem nem sokat. A ruhÃ¡m megmaradt ugyanolyannak, a hajam is, nem nÅ‘ttem egy centit sem, ami kifejezetten zavar. Hiszen alig vagyok magasabb HablatynÃ¡l.

- Nem vÃ¡ltoztÃ¡l semmit - mondta amolyan "nem tett jÃ³t neked ez az egy Ã©v" fejjel. Igaza van, hiszen mÃ¡r nem vagyok annyira erÅ‘s sem. Egy fejszÃ©t is alig bÃ-rok el. FÃ©ltem, hogy majd nem bÃ-rok legyÅ‘zni egy sÃ¡rkÃ¡nyt sem, ha haza jÃ¶vÃ¶k, de mÃ¡r nincs rÃ¡ szÃ¼ksÃ©g.

- KÃ¶sz, ezt bÃ³knak veszem - hÃºztam el fanyarul a szÃ¡mat. ApÃ¡m

felnevetett, mikÃ¶zben leÃ¼lt az asztalhoz. Ã‰n is leÃ¼ltem, Ã©s kÃ-nos csend uralkodott, vÃ©gÃ¼l Å• tÃ¶rte meg.

- Ã–rÃ¼lÃ¶k neki, hogy visszatÃ©rtÃ©l - mosolyodott el halvÃ¡nyan. TÃ¶bbet nem is vÃ¡rtam tÅ‘le. A vikingek nem azok az emberek, akik kÃ¶nnyen kimutatjÃ¡k az Ã©rzelmeiket. Hablaty is megÃ©rkezett, a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡val. LeÃ¼ltÃ¼nk vsacsorÃ¡zni. Teljesen olyan volt, mint rÃ©gen. KivÃ©ve annyit, hogy nem volt velÃ¼nk egy sÃ¡rkÃ¡ny. BÃ¡r, igazÃ¡bÃ³l Fogatlan nem is zavar. Hihetetlen, hogy az emberek a villÃ¡mlÃ¡s Ã©s a halÃ¡l istentelen ivadÃ©kÃ¡nak tartottÃ¡k.

- Hablaty - nÃ©zett apÃ¡m az Ã¶csÃ©mre - KÃ¼bli Ã©s Pozdorja kÃ©t napja nincs meg. Nem tudnÃ¡l esetleg...? - mielÅ‘tt apÃ¡m befejezte a mondatot Hablaty mÃ¡r vÃ¡laszolt is.

- Holnap reggel elmegyek Asztriddal Ã©s TakonypÃ³ccal - felelt a mÃ©g fel nem tett kÃ©rdÃ©sre. Apa Ã©s Hablaty kapcsolta sokat vÃ¡ltozott. Vagy elfogadta, hogy ilyen a fia, vagy pusztÃ¡n mÃ¡r nem szÃ©gyelli Å•t. Ez a kÃ©t lehetÅ‘sÃ©g van, Ã©s az a baj, hogy nem tudom, hogy melyik az igaz. Mindegy, az a lÃ©nyeg, hogy apa mÃ¡r nem szidalmazza a fiÃ¡t naponta szÃ¡zszor. Ã‰s ez jÃ³, igaz? FelÃ¡lltam az asztaltÃ³l, jÃ³ Ã©jszakÃ¡t kÃ-vÃ¡ntam, majd bementem a szobÃ¡mba. Lepetten tekintettem kÃ¶rbe. Semmit sem vÃ¡ltozott ez a hely. A papÃ-rjaim is ugyanÃºgy ott voltak az asztalon. Viszont a lÃ¡mpÃ¡m mÃ¡r nem volt meg. Remek, mehetek tÅ±zfÃ©rget szerezni. KopogÃ¡st hallottam, majd Hablaty lesett be.

- ValamiÃ©rt Ãºgy gondoltam, hogy erre szÃ¼gsÃ©ged lesz - vett elÅ‘ a hÃ¡ta mÃ¶gÃ¼l egy tÅ±zfÃ©reg lÃ¡mpÃ¡t. Halkan felnevettem, mikÃ¶zben elvettem tÅ‘le.

- KÃ¶sz, Ã¶cskÃ¶s - vettem el tÅ‘le - Ã‰s bocs a dÃ©lutÃ¡niÃ©rt - hÃºztam el a szÃ¡mat. BÃ³lintott, majd megrÃ¡ntotta a vÃ¡llÃ¡t:

- Mindketten tÃºl reagÃ¡ltuk - mosolygott - JÃ³ Ã©jt - intettem egyet, Ã©s leÃ¼ltem az asztalomhoz. ElÅ‘szedtem a rajzaim, Ã©s folytattam azoknak a megrajzolÃ¡sÃ¡t. Mikor mÃ¡r elÃ©g fÃ¡radt voltam befekÃ¼dtem az Ã¡gyamba. Hamarosan elaludtam.

Mikor mÃ¡snap felkeltem mÃ¡r senki nem volt otthon. Felszedtem a fegyvereimet, ami nagyon sok kÃ©sbÅ‘l Ã¡llt, aztÃ¡n kimentem az erdÅ‘be. Szerintem most egy pÃ¡r napot az erdÅ‘ben fogok tÃ¶lteni. Rengetegszer csinÃ¡ltam mÃ¡r ilyet. TalÃ¡n 7 Ã©ves korom Ã³ta vannak olyan napjaim, hogy inkÃ¡bb az erdÅ‘ben Ã©jszakÃ¡zom. LeÃ¼ltem egy sziklÃ¡ra a tÃ¶rzshelyemen, elÅ‘vettem a kÃ©seim, majd elkezdtem Å•ket megÃ©lezni. A nagy rÃ©szÃ©t Hablaty csinÃ¡lta. Mind tÃ¶kÃ©letes munka, Ã©s rendkÃ-vÃ¼l jÃ³l lehet velÃ¼k cÃ©lozni. Mikor mÃ¡r mindegyik Ã©les volt nekiÃ¡lltam gyakorolni. BÃ¡r, nagyon jÃ³l cÃ©lzok, de akkor is kell gyakorolnom. ApÃ¡m sokszor javasolta, hogy inkÃ¡bb legyek Ã-jÃ¡sz, de az nem az Ã©n stÃ-lusom.

MÃ¡r este volt, mikor Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem ideje megcsinÃ¡lni a fekvÅ‘ helyemet. RendkÃ-vÃ¼l furcsa volt ismÃ©t a barlangomban Ã©jszakÃ¡zni, mert nekem az is van. 11 Ã©ves voltam, amikor belevÃ©stem a falba a nevem, illetve mÃ©g egy pÃ¡r dolgot. _Sena BÃ¡tor Haddock. HuligÃ¡n tÃ¶rzs. PlÃ©hpofa lÃ¡nya. _RendkÃ-vÃ¼l Ã©rtelmesnek Ã©reztem magam, mikÃ¶zben a falba vÃ©stem a dolgokat. Ennek mÃ¡r 7 Ã©ve. Milyen gyorsan telik az idÅ‘. MÃ¡snap reggel elkezdtem halat fogni, de meghallottam magam mÃ¶gÃ¼l egy rendkÃ-vÃ¼l furcsa hangot. Azonnal hÃ¡trafordultam, Ã©s fÃ©lelem lett ÃºrrÃ¡ rajtam. Egy Ã¶lvÃ©sz.

Figyelni kezdett, majd elindult felÃ©m. MinÃ©l jobban kÃ¶zelÃ-tett, Ã©n annÃ¡l jobban tÃ¡volodtam. AztÃ¡n mÃ¡r nem volt hova mennem. A sÃ¡rkÃ¡ny vÃ©res szemekkel nÃ©zett rÃ¡m, Ã©n pedig tÃ©nyleg fÃ©ltem. Hirtelen kikapta a kezembÅ‘l a halat, Ã©s olyan gyorsan ette meg, hogy feleszmÃ©lni sem tudtam. OkÃ©, szÃ³val Ã©hes.

- Figyelj, Ã©n fogok neked halat, cserÃ©be te nem eszel meg, okÃ©? - prÃ³bÃ¡ltam kompromisszumot kÃ¶tni a sÃ¡rkÃ¡nnyal, aki pÃ¡r pillanat alatt felkapott, Ã©s kÃ¶zelebb vitt a tÃ³hoz. BelelÃ¶kÃ¶tt a vÃ-zbe, ezutÃ¡n kÃ©nyelmesen leÃ¼lt a partra. SzÃ³val elfogadta az ajÃ¡nlatom. KinÃ©ztem, hogy hol vannak halak, majd mikor elÃºszott mellettem egy, gyorsan kikaptam a vÃ-zbÅ‘l. Odadobtam a sÃ¡rkÃ¡nynak, aki megette. Ezt mÃ©g eljÃ¡tszottuk egy pÃ¡rszor, aztÃ¡n miutÃ¡n Ãºgy gondoltam, hogy jÃ³l lakott kijÃ¶ttem a vÃ-zbÅ‘l, Ã©s elÃ©tettem az utolsÃ³ halat, amit kifogtam. Ã‰ppen ott akartam hagyni, amikor szÃ¡rnycsapÃ¡sokat hallottam. ElÃ©m tette a halat. Mit akar tÅ‘lem?

- Figyelj, szerintem kvittek vagyunk. Fogtam neked halat, te nem ettÃ©l meg - igyekeztem kikerÃ¼lni, de nem igazÃ¡n engedett el. Felvettem a halat, Ã©s beleharaptam. MÃ¡r el is felejtettem milyen rossz Ã-ze van a nyers halnak. A sÃ¡rkÃ¡ny egyetÃ©rtÅ‘en morogni kezdett, mikor mÃ¡r 3 haraptam belÅ‘le odaadtam neki, Å• meg jÃ³Ã-zÅ±en megette. Igyekeztem elmenni, Ã©s mikor mÃ¡r azt hittem sikerÃ¼l felkapott Ã©s elrepÃ¼lt velem. Igyekeztem csendben maradni, Ã©s nem Ã©rni a sÃ¡rkÃ¡nyhoz, mert ugye ez egy Ã¶lvÃ©sz, Ã©s az Ã¶lvÃ©sz az nem tÃ¼zet, hanem villÃ¡mot lÅ‘. Ekkor meglÃ¡ttam az Ã¶csÃ©met, illetve a haverjait. Mentsenek mÃ¡r meg vÃ©gre! Hamarosan a sÃ¡rkÃ¡ny pont Hablaty elÃ© kerÃ¼lt, aki elÃ©g meglepetten nÃ©zett engem a sÃ¡rkÃ¡ny karmaiban. EltÃ¡togtam neki egy 'segÃ-ts mÃ¡r te idiÃ³tÃ¡t'. Ekkor az Ã¶lvÃ©sz leejtett.

- Sena - hallottam Hablatyot kiabÃ¡lni,de Ã©rdekes mÃ³don nem estem bele a vÃ-zbe, hanem valami elkapott. Mikor hegyes szarvakat (?) lÃ¡ttam magam elÅ‘tt mÃ©g mindig fÃ©ltem. Hevesen vettem a levegÅ‘t, mikÃ¶zben igyekeztem kitalÃ¡lni valamit. Hogyan jussak le errÅ‘l a szÃ¶rnyetegrÅ‘l?

- Ez nagyon Ã©rdekes - az Ã¶csÃ©mnek milyen jÃ³ megfigyelÅ‘ kÃ©pessÃ©gei vannak. InkÃ¡bb azt talÃ¡lja ki, hogy hogyan szed le innen - Sena, prÃ³bÃ¡lj meg parancsolni neki - pislogott a sÃ¡rkÃ¡nyra.

- Ã‰s azt, hogy csinÃ¡ljam? - kezdtem pÃ¡nikba esni.

- Mondd neki, hogy le - mÃ©g a kezÃ©vel is mutatta a le jelzÃ©st. PrÃ³bÃ¡ljuk meg, rosszabb Ãºgy sem lehet.

- Le, kÃ©rlek - mondtam a sÃ¡rkÃ¡nynak, aki elindult a sziget felÃ©, Ã©s ott szÃ¡llt le. A sÃ¡rkÃ¡nylovasok leszÃ¡lltak, Hablaty pedig kÃ¶zelebb akart jÃ¶nni, de az Ã¶lvÃ©sz elkezdett morogni rÃ¡.

- Furcsa - mondta elgondolkodva, de mielÅ‘tt mÃ©g tovÃ¡bb beszÃ©lhetett volna Fafej megszÃ³lalt:

- KirÃ¡ly nekem is kell egy ilyen sÃ¡rkÃ¡ny - ilyen lelkesnek ritkÃ¡n lÃ¡tom. Na, jÃ³. Akkor ha felrobban valami, vagy Ã©ppen veszÃ©lyes akkor nagyon lelkes. A sÃ¡rkÃ¡ny szaglÃ¡szni kezdett, Ã©n pedig megmerevedtem. Ez Ã-gy nagyon rossz.

- Sena, rÃ¡tudnÃ¡d venni, hogy jÃ¶jjÃ¶n a sÃ¡rkÃ¡nysulihoz? - halat ne fogjak neked vÃ©letlenÃ¼l? Te vagy a sÃ¡rkÃ¡nyszelÃ-dÃ-tÅ‘, nem Ã©n. Ezeket a szÃ©p gondolatokat csak a fejemben mondtam ki.

- MegprÃ³bÃ¡lom - sÃ³hajtottam. Ã“vatosan elindultam, az Ã¶lvÃ©sz meg kÃ¶vetett. Hamarosan belebotlottunk apÃ¡mba, aki rendkÃ-vÃ¼l furcsÃ¡llta a sÃ¡rkÃ¡nyt a hÃ¡tam mÃ¶gÃ¶tt.

- Sena - kezdett bele, de Ã‰n leintettem.

- Tudom - bÃ³lintottam elhÃºzott szÃ¡jjal. A lila sÃ¡rkÃ¡ny kÃ¶zelebb akart menni apÃ¡mhoz, de Ã©n Ã¶sztÃ¶nszerÅ±en rÃ¡szÃ³ltam:

- Ne - a sÃ¡rkÃ¡ny azonnal megÃ¡llt Ã©s visszatolatott mellÃ©m.

- KÃ-vÃ¡ncsi vagyok, hogy mi lesz a vÃ©ge. Sok szerencsÃ©t - ment el. HÃ¡tranÃ©ztem az Ã¶csÃ©mre, aki biztatÃ³an tekintett rÃ¡m. Folytattuk utunkat az arÃ©nÃ¡hoz. Mondanom sem kell addig rengeteg ember nÃ©zett meg minket. BementÃ¼nk a sÃ¡rkÃ¡nysuliba. HablatyÃ©k elgondolkozva nÃ©ztÃ©k a sÃ¡rkÃ¡nyt.

- Szerinted mi lehet az oka annak, hogy nem tÃ¡madja meg? - tekintett HalvÃ©r Hablatyra. A testvÃ©rem elindult felÃ©m, de a mellettem lÃ©vÅ‘ sÃ¡rkÃ¡ny rÃ¡morgott. Azonnal megtorpant.

- Nem tudom HalvÃ©r. ApÃ¡mat sem tÃ¡madta meg, de akkor rÃ¡szÃ³lt Sena - gondolkodott el - Sena, van egy sÃ¡rkÃ¡nyod - mondta mosolyogva. ElsÃ¡padtam.

4. 3 rÃ©sz: RepÃ¼lÃ©s Ã©s Alvin

- Hogy mim van?! - Sena kezdett kiborulni. Mindig ilyen sipÃ¡kolÃ¡s a hangja, amikor valami kiborÃ-tja. Hevesen rÃ¡zni kezdi a fejÃ©t, majd ellenkezÅ‘en megszÃ³lal - Nem, Hablaty! Nekem nincs sÃ¡rkÃ¡nyom. ElÃ©g menÅ‘, hogy ti itt sÃ¡rkÃ¡nyokon repkedtek, de ez nem az Ã©n vilÃ¡gom - rÃ¡zta meg a fejÃ©t. Å• az egyetlen, aki segÃ-teni tud abban, hogy Dagur ne szerezze meg az Ã¶lvÃ©szt. Sena tud neki parancsolni, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny bÃ-zik is benne. Nem Ã©rtem, hogy ez, hogy lehet. A sÃ¡rkÃ¡ny mindenkit megakart tÃ¡madni, a szemeitÅ‘l a hideg futkosott a hÃ¡tamon, de amiÃ³ta talÃ¡lkozott SenÃ¡val sokkal bÃ©kÃ©sebb, mintha megnyugodott volna. Vajon hogy Ã©rhette el, hogy a sÃ¡rkÃ¡ny bÃ-zzon benne? BeszÃ©lnem kell SenÃ¡val nÃ©gy szemkÃ¶zt. Meg kell gyÅ‘znÃ¶m, hogy vegye a gondjaiba az Ã¶lvÃ©szt.

- SrÃ¡cok, elmennÃ©tek - fordultam felÃ©jÃ¼k. Azonnal kimentek, semmi ellenkezÃ©s nÃ©lkÃ¼l. A nÅ‘vÃ©rem felÃ© fordultam, aki a sÃ¡rkÃ¡nyt figyelte - Sena, Dagurnak a TÃ©bolyultnak szÃ¼ksÃ©ge van erre a sÃ¡rkÃ¡nyra, nem engedhetjÃ¼k, hogy megszerezze. Ha, megszerzi, akkor vÃ©gÃ¼nk, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny tÃ©ged nem utasÃ-t el egyedÃ¼l. KÃ©rlek Sena, legalÃ¡bb prÃ³bÃ¡ld meg - a vÃ©get mÃ¡r csak suttogtam. FelsÃ³hajtott, mikÃ¶zben rÃ¡nÃ©zett a sÃ¡rkÃ¡nyra, aki szintÃ©n rÃ¡tekintett. FelÃ©m fordult, majd ennyit mondott:

- KÃ©t hÃ³napig te Ã©lezed a kÃ©seim - morogta, majd hirtelen amolyan elfelejtettem valamit arca lett - Ã‰s meg is keresed Å•ket - bÃ³lintott magabiztosan, mire felnevettem. Csak kÃ©seket kell megtalÃ¡lnom, azok meg valÃ³szÃ-nÅ±leg ott lesznek Sena tÃ¶rzshelyÃ©n, legalÃ¡bbis valahol a kÃ¶zelÃ©ben. Hol kezdjÃ¼k? A bizalom mÃ¡r meg van szerintem, a sÃ¡rkÃ¡ny rÃ©szÃ©rÅ‘l. SenÃ¡ban

mÃ¡r nem vagyok annyira biztos. OkÃ©, akkor a sÃ¡rkÃ¡nynak mÃ©g nincs neve.

- Akkor ez azt jelenti, hogy... ? - nÃ©ztem a nÅ‘vÃ©remre bizakodÃ³an.

- Azt jelenti, hogy van sÃ¡rkÃ¡nyom - hÃºzta el a szÃ¡jÃ¡t - Hol kezdjÃ¼k? - pillantott a sÃ¡rkÃ¡nyra, aki szelÃ-den visszatekintett rÃ¡. Ahhoz kÃ©pest, hogy majdnem megpÃ¶rkÃ¶lt minket, Ãºgy viselkedik SenÃ¡val, mintha Ã©vek Ã³ta ismernÃ©.

- ElÅ‘szÃ¶r is adj neki nevet - adtam az instrukciÃ³kat. Elgondolkodva nÃ©zte a sÃ¡rkÃ¡nyt, majd kibÃ¶kte azt a szÃ³t, ami elÅ‘szÃ¶r az eszÃ©be jutott.

- VillÃ¡m - nÃ©zett rÃ¡m.

- Rendben, akkor bizalom mÃ¡r megvan kÃ¶ztetek, a repÃ¼lÃ©st fogjuk gyakorolni, de elÅ‘tte csinÃ¡lunk neked egy nyerget. Nagyon kÃ©nyelmetlen sÃ¡rkÃ¡nybÅ‘rÃ¶n Ã¼lni, a tÃ¶bbiek ezt mondtÃ¡k, Ã©n nem tudom, a kezdetektÅ‘l fogva nyergen Ã¼lÃ¶k - nÃ©ztem Fogatlanra, aki rÃ¡m mosolygott - Gyere, elmegyÃ¼nk BÃ©lhangoshoz - intettem, mikÃ¶zben elindultam ki. MÃ©g a szemem sarkÃ¡bÃ³l lÃ¡ttam, ahogy elkezd kÃ¶vetni, Ã©s hallottam egy mondatot:

- LehetÅ‘leg ne tÃ¡madj meg senkit - sÃºgta oda a sÃ¡rkÃ¡nynak. RemÃ©ljÃ¼k, hogy Ã-gy is lesz. A faluban mindenki feszÃ¼lten figyelte a nÅ‘vÃ©remet Ã©s az Ã¶lvÃ©szt. TudtÃ¡k, hogy az a sÃ¡rkÃ¡ny veszÃ©lyes Ã©s nem Ã©rtik, hogy miÃ©rt ilyen nyugodt.

A mÅ±helyben sikeresen rÃ¡jÃ¶ttÃ¼nk, hogy milyen nyereg kell egy Ã¶lvÃ©sznek. BÃ¡r, ahogy lÃ¡ttam nem igazÃ¡n tetszett neki az Ã¶tlet, hogy nyerget teszÃ¼nk rÃ¡, ameddig a nÅ‘vÃ©rem BÃ©lhangossal beszÃ©lt, addig elmentem megkeresni a kÃ©seit. Odaadtam neki Å•ket, Å• pedig belecsÃºsztatta a kÃ©seket az Ã¶vÃ©be, amit direkt erre a cÃ©lra talÃ¡lt ki.

- Rendben, ameddig elkÃ©szÃ¼l a nyereg, addig nyereg nÃ©lkÃ¼l prÃ³bÃ¡ljuk ki a repÃ¼lÃ©st, rendben? - bizonytalanul bÃ³lintott, majd visszamentÃ¼nk a sÃ¡rkÃ¡nysulihoz. Ã“vatosan felÃ¼lt a sÃ¡rkÃ¡nyra, Ã©n meg felÃ¼ltem Fogatlanra. FelrepÃ¼ltÃ¼nk, az Ã¶lvÃ©sz pedig kÃ¶vetett minket. Sena majdnem leesett. Sok dolgom lesz mÃ©g vele. MegÃ¡lltak mellettÃ¼nk.

- Sena, kapaszkodj - szÃ³ltam rÃ¡, Å• pedig megforgatta a szemÃ©t.

- Ã‰s mÃ©gis hova? - tÃ¡rta szÃ©t a kezeit. RÃ¡tekintettem a sÃ¡rkÃ¡nytÃ¼skÃ©ire, kivettem a kÃ¶telet a pajzsombÃ³l, Ã©s odaadtam SenÃ¡nak. FelkÃ¶tÃ¶tte a sÃ¡rkÃ¡nyra, de mÃ©g mindig nagyon mereven Ã¼lt.

- PrÃ³bÃ¡lj meg ellazulni - elfogadta a tanÃ¡csomat, Ã©s kicsit ellazult. Lassan elindultunk, de mivel mind a kÃ©t sÃ¡rkÃ¡ny tÃ¡madÃ³ osztÃ¡lyÃº nem bÃ-rtak sokÃ¡ig lassan repÃ¼lni. Ekkor meglÃ¡ttuk az Ã¡dÃ¡zokat, Dagur arcÃ¡rÃ³l lefagyott a mosoly, mikor meglÃ¡tta a testvÃ©rem a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡n.

- Ã“, szÃ³val betanÃ-tottÃ¡tok nekem - kiabÃ¡lt - Sena, milyen csodÃ¡latosan mutatsz azon a sÃ¡rkÃ¡nyon, de mÃ¡r nem sokÃ¡ig!

Sena

Ez a csÃ¡vÃ³ mÃ©g tÃ©bolyultabb lett. EmlÃ©kszem arra, amikor megcsÃ³kolt. UndorÃ-tÃ³ volt. Ã“rÃ¡kig Ã¶blÃ¶gettem utÃ¡na a szÃ¡mat, de elÅ‘tte mÃ©g belevÃ¡jtam egy kÃ©st a combjÃ¡ba. RÃ©gi, szÃ©p emlÃ©kek. Pontosan emlÃ©kszem a fÃ¡jdalomtÃ³l eltorzulÃ³ arcÃ¡ra, arra, ahogy a vÃ©r megfesti a nadrÃ¡gjÃ¡t. Na, jÃ³. NÃ©ha eluralkodik rajtam a szadista Ã©nem. Gyorsan kipÃ¶rgettem az Ã¶vembÅ‘l egy kÃ©st, Ã©s megcÃ©loztam vele Dagurt. EltalÃ¡ltam, ismÃ©t a combjÃ¡n. KitÃ©pte belÅ‘le, majd visszadobta felÃ©m, de beleesett a vÃ-zbe. Most nem igazÃ¡n bÃ¡ntam. Hablattyal igyekeztÃ¼nk minÃ©l hamarabb eltÅ±nni onnan. Ez nagyon menÅ‘ volt, lehet, hogy beÃ¡llok sÃ¡rkÃ¡nylovasnak. De szerintem maradok a nemnÃ©l, amint vÃ©ge Dagur hÃ¼lyesÃ©gÃ©nek elmegyek, egyedÃ¼l. Itt hagyom a sÃ¡rkÃ¡nyt is. Nem vagyok sÃ¡rkÃ¡nylovasnak valÃ³, ez nem az Ã©n munkÃ¡m. Igen, Hablatynak bejÃ¶n, hogy egÃ©sz nap szÃ¡guldozhat, de nekem nem tetszik ez a repÃ¼lÃ©s dolog annyira.

- Milyen volt az elsÅ‘ repÃ¼lÃ©s? - szÃ¡llt le elÅ‘ttÃ¼nk a Hofferson lÃ¡ny.

- Ã“, nem volt annyira Ã©rdekes. Ã–sszefutottunk Dagurral, elvesztettem az egyik kÃ©sem, mert Dagur nem tud normÃ¡lisan cÃ©lozni. Nem nagy Ã¼gy - rÃ¡ntottam vÃ¡llat. Astrid lepetten Hablatyra tekintett, aki elhÃºzott szÃ¡jjal bÃ³lintott.

- TalÃ¡lkoztatok Dagurral? Itt? - nem Ã©rtem miÃ©rt van ezen megdÃ¶bbenve ennyire. Az Ã•dÃ¡zok cÃ-mere az Ã¶lvÃ©sz, termÃ©szetes, hogy kell nekik a sÃ¡rkÃ¡ny, Ã©s el is jÃ¶ttek Ã©rte Hibbantra - Sena, emlÃ©kszel arra, amikor Dagur megcsÃ³kolt? - nevetett Asztrid.

- Ez nem vicces - temettem tenyerembe az arcomat. MiÃ©rt kell ezt felemlegetni. BÃ©lhangos hamarosan megjelent.

- ElkÃ©szÃ¼lt a nyereg - mondta a szokÃ¡sos, monoton hangnemÃ©ben. LegalÃ¡bbis nekem mindig ilyennek tÅ±nik. BementÃ¼nk a mÅ±helybe, ahol mÃ¡r ott volt a kÃ©sz nyereg. BÃ©lhangos kÃ¶zelebb akart menni VillÃ¡mhoz, hogy rÃ¡tegye, de inkÃ¡bb elvettem tÅ‘le.

- Ha lehet, akkor engem pÃ¶rkÃ¶ljÃ¶n meg - ezzel odalÃ©ptem a sÃ¡rkÃ¡nyhoz, Ã©s Ã³vatosan rÃ¡tettem a nyerget. LÃ¡tszÃ³lag elÃ©g jÃ³l fogadta. VÃ¡ratlanul megjelent apÃ¡m.

- SzÃ³val, akkor most, hogy Ã¡llunk az Ã¶lvÃ©sszel? - pillantott a nyeregre, rÃ¡m, majd Hablatyra.

- Uhm... EgÃ©sz jÃ³l, viszont csak SenÃ¡ra hallgat - mondta el tÃ¶mÃ¶ren Ã¶csÃ©m a fejlemÃ©nyeket. ApÃ¡m elgondolkodott.

- VÃ©gÃ¼l is, mÃ¡r ez is haladÃ¡s - csapta Ã¶sszze tenyerÃ©t, mire VillÃ¡m megrezzent Ã©s mÃ©rgesen tekintett apÃ¡mra. Halkan felnevettem.

- Rendben, akkor most nyereggel prÃ³bÃ¡ljuk ki a repÃ¼lÃ©st - Ã¼lt fel testvÃ©rem Fogatlanra. Ã“vatosan felÃ¼ltem VillÃ¡mra. MÃ¡r megnyugtatÃ³bb volt, hogy volt rendes kapaszkodÃ³m, viszont nem volt Ã-nyemre, hogy ismÃ©t repÃ¼lÃ¼nk. KÃ¶nyÃ¶rgÃ¶m, most talÃ¡lkoztunk TÃ©bolyultsÃ¡ggal. De ettÅ‘l fÃ¼ggetlenÃ¼l elindultunk. Most mÃ¡r

sokkal jobb volt Ã©s rendkÃ-vÃ¼l mÃ³kÃ¡s volt a testÃ©rem azzal ijesztgetni, hogy leesek, viszont sÃ¡rkÃ¡nyomnak mÃ¡r nem tetszett annyira. SÃ¡rkÃ¡nyom? Ã•llj nekem nincs semmilyen sÃ¡rkÃ¡nyom, csak egy Hablaty Ã¡ltal rÃ¡m bÃ-zott pÃ¡rtfogolt.

MÃ¡r esteledett, mikor hazamentÃ¼nk Hablattyal. VillÃ¡mot betettÃ¼k a sÃ¡rkÃ¡nysuliba, ahol a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny is Ã©jszakÃ¡zik. RemÃ©lem Dagurnak nincs semmi Å‘rÃ¼lt Ã¶tlete arra, hogy hogyan vigye el. Nem vacsorÃ¡ztam, mert nem volt Ã©tvÃ¡gyam. Csak felmentem aludni. Az Ã©jszaka kÃ¶zepÃ©n felkeltem. PrÃ³bÃ¡ltam, de nem tudtam visszaaludni. Felszedtem magamra a kÃ©ses Ã¶vem, kiugrottam az ablakomon Ã©s elindultam az Ã©jszakÃ¡ba. Hangokat hallottam az arÃ©na felÅ‘l. Azon nyomban odarohantam Ã©s meglÃ¡ttam Alvint.

- Szerintetek melyikben van az Ã¶lvÃ©sz? - kÃ©rdezte szolgÃ¡jÃ¡tÃ³l, aki megrÃ¡ntotta a vÃ¡llÃ¡t. Nem tudom, hogy ez a fickÃ³ mennyire ismeri a sÃ¡rkÃ¡nyokat, de szerintem nem a legjobb Ã¶tlet egy alvÃ³ sÃ¡rkÃ¡nyt felÃ©breszteni. Pont megbÃºjtam a sÃ¶tÃ©tben. Mikor az egyik idiÃ³tÃ¡ja feljÃ¶tt kinyitni a ketrecet, Ã©n leÃ¼tÃ¶ttem. Alvin azonnal feltekintett.

- Sena Haddock - vigyorodott el gÃºnyosan.

- Jobban teszed, ha elmÃ©gy Alvin - morogtam neki oda.

- Mert ha nem, mi lesz? - kihÃ-vÃ³an tekintett rÃ¡m.

- Na, nÃ©zzÃ¼k. ApÃ¡m kinyÃ-r, Hablaty Ã©s Fogatlan megkÃ¼ld pÃ¡r plazmabombÃ¡val. TÃ¶bb lehetÅ‘sÃ©g is van - villantottam felÃ© egy mosolyt.

- Elkapni - adta ki az utasÃ-tÃ¡st, Ã©s akik katonÃ¡k vele voltak azonnal felÃ©m rohantak.

- HÃ¡t ez nem jÃ³ - morogtam. Nem baj, mÃ¡r hozzÃ¡szoktam, mikor vÃ¡ndor voltam nagyon sok hÃ¼lyesÃ©get csinÃ¡ltam. Ezek kÃ¶zt volt a nyilvÃ¡nos lopÃ¡s Ã©s a menekÃ¼lÃ©s is. Ez mÃ¡r semmi. Hangosan felnevettem, mikÃ¶zben rohantam elÅ‘lÃ¼k. Abban remÃ©nykedem, hogy valaki felkel a faluban a zajra. Igyekeztem minÃ©l hangosabb lenni, Ã©s abban a percben meghallottam az Ã©jfÃºria kiÃ¡ltÃ¡st. Fogatlan lÅ‘tt egyet, majd Hablaty leszÃ¡llt elÅ‘ttem:

- Mi tÃ¶rtÃ©nt Sena? - kÃ©rdezte Ã©rtetlenÃ¼l.

- Itt vannak AlvinÃ©k Ã©s van egy olyan sejtÃ©sem, hogy nem kÃ©sÅ‘i lÃ¡togatÃ¡sra Ã©rkeztek. Na, jÃ³. ElakarjÃ¡k vinni az Ã¶lvÃ©szt - legyintettem, neki pedig kitÃ¡gultak a szemei Ã©s engem ott hagyott. Futva mentem vissza az arÃ©nÃ¡hoz, ahol mÃ¡r az Ã¶sszes sÃ¡rkÃ¡ny ki volt engedve, viszont Å•k csak az Ã¶lvÃ©sz akartÃ¡k megfogni. VillÃ¡mnak ez nem volt Ã©ppen kedvÃ©re. Ã‰ppen megkÃ¶tÃ¶ztÃ©k egy kÃ¶tÃ©llel, amikor elÅ‘szedtem a kÃ©semet. Gyorsan elhajÃ-tottam, hogy elvÃ¡gjam vele a kÃ¶telet. Mikor szabad lett egybÅ‘l odarepÃ¼lt mellÃ©m.

- VillÃ¡mot nekik - sÃºgtam oda halkan. TeljesÃ-tette az utasÃ-tÃ¡st, Ã©s egy jÃ³ adag villÃ¡mot kÃ¼ldÃ¶tt Alvinnak, aki mondanom sem kell azonnal szedte a sÃ¡torfÃ¡jÃ¡t, de Ãºgy Ã©reztem, hogy ezzel nincs vÃ©ge.

5. 4 rÃ©sz: HadÃ¼zenet

Dagur Ã¡tvette a vezetÃ©st a szÃ¡mkivetettek felett - Ã-rtam bele a fÃ¼zetembe, majd Ã¶sszecsaptam azt. Minden olyan mozzanatot leÃ-rok, ami fontos lehet. Igen, Dagur Ã¡tvette a vezetÃ©st SzÃ¡mkivetett-sziget felett. Magam sem tudom hogyan, de megtette. Minek csinÃ¡lta amÃºgy? Ã“riÃ¡si armadÃ¡ja van. Sosem fogom megÃ©rteni ezt a fickÃ³t. Mindig a hÃ¡nyinger kerÃ¼lget tÅ‘le.

Este elindultam a testvÃ©rem szobÃ¡jÃ¡ba, remÃ©nykedtem benne, hogy mÃ©g fel van. Bekopogtam az ajtajÃ¡n, mire kikiabÃ¡lt egy igent. Ã“vatosan benÃ©ztem.

- Szia Sena - Hablaty az asztalÃ¡nÃ¡l Ã¼lt Ã©s Ã©ppen dolgozott valamin. LeÃ¼ltem az Ã¡gyÃ¡ra, Ã©s ekkor meglÃ¡ttam valamit. Ã“vatosan a kezembe vettem a jÃ¡tÃ©k sÃ¡rkÃ¡nyt.

- Erre emlÃ©kszem - simÃ-tottam vÃ©gig rajta - NÃ©gy Ã©ves voltam, mikor anya csinÃ¡lta neked. AmÃ-g varrt, addig tengerÃ©sz tÃ¶rtÃ©neteket mesÃ©lt nekem - suttogtam, mikÃ¶zben visszatettem a helyÃ©re.

- Annyira irigyellek nÃ©ha - sÃ³hajtott fel, mikÃ¶zben felÃ©m fordult. KÃ-vÃ¡ncsian nÃ©ztem rÃ¡, nem Ã©rtettem miÃ©rt. LÃ¡thatta rajtam, hogy nem Ã©rtem - Te ismerhetted anyÃ¡t - sÃ³hajtott fel. Feltekintettem a plafonra, majd visszatereltem rÃ¡ a tekintetem.

- Ã‰n sem emlÃ©kszem arra, hogy nÃ©z ki, csak a mesÃ©ire emlÃ©kszem, illetve a kÃ©keszÃ¶ld szemÃ©re - BÃ©lhangos mindig elmondja, hogy anyÃ¡mra emlÃ©keztetem Å•t. Szerinte csak egy kicsit hasonlÃ-tok apÃ¡mra, nagy rÃ©szt anyÃ¡mtÃ³l Ã¶rÃ¶kÃ¶ltem dolgokat.

- Az is valami - rÃ¡ntott vÃ¡llat. EzutÃ¡n csendben Ã¼ltÃ¼nk, majd hirtelen megszÃ³lalt Hablaty - Sena, emlÃ©kszel, hogy amikor 10 Ã©ves voltÃ¡l levÃ¡gtad BÃ©lhangos egyik lÃ¡bujjÃ¡t? - nevetett fel. Fanyarul bÃ³lintottam. Akkor jÃ¶ttem rÃ¡, hogy a fejsze nem az Ã©n fegyverem, bÃ¡r az egy sokkal nehezebb fegyver volt az Ã¡tlagnÃ¡l.

- Ã‰s te arra, amikor apa elvitt minket halÃ¡szni Ã©s te elkezdtÃ©l trollokra vadÃ¡szni - jutott eszembe az emlÃ©k. Halkan felnevetett:

- Felejthetetlen emlÃ©k - motyogta. Mindketten elÃ©g sok hÃ¼lyesgÃ©t csinÃ¡ltunk, mikor kisebbek voltunk, bÃ¡r ez nem sokat vÃ¡ltozott szerintem. Ha akarnÃ¡nk, mÃ©g mindig kÃ©pesek lennÃ©nk ugyanazokat a hÃ¼lyesÃ©geket Ã¶sszehozni.

- Szerintem KalmÃ¡r Johann mÃ©g mindig nem engedne szÃ-vesen a hajÃ³ja kÃ¶zelÃ©be - szÃ³lalt meg vÃ¡ratlanul Hablaty. Ã“, igen. Amikor fiatalabbak voltunk, akkor rÃ¡vettem az Ã¶csÃ©met, hogy kÃ¶ssÃ¼k el.

- Ezt most Ã³gy mondod, mintha te nem lettÃ©l volna benne - nÃ©ztem rÃ¡ durcÃ¡san.

- MÃ©g fiatal voltam - ezutÃ¡n felemlegettÃ¼k az Ã¶sszes hÃ¼lyesÃ©get, amit csinÃ¡ltunk. OnnantÃ³l kezdve, hogy meggyÃ³jtottuk apa szakÃ¡llÃ¡t, addig, hogy felrobbantottunk egy hajÃ³t. 9 Ã©ves voltam, mikor egy portya alatt egy cipzÃ¡rhÃ¡t Ã¼ldÃ¶zÅ‘be vett. Az Ã¶csÃ©mnek mÃ¡r akkor is berogzÅ‘dÃ©se volt, hogy a tÃ¶rzsbe akar

tartozni, szÃ³val egybÅ‘l a segÃ-tsÃ©gemre sietett. A legjobb hajÃ³nk veszett oda. ArrÃ³l, hogy felgyÃºjtottuk apÃ¡nk szakÃ¡llÃ¡t, annyit, hogy rettenetes rÃ©mek nem Ã©ppen jÃ³ jÃ¡tÃ©kszerek. Egyszer Ã¶sszekÃ¶tÃ¶ttem az egyiknek a lÃ¡bÃ¡t Ã©s szÃ¡jÃ¡t, majd neki hajÃ-tottam Hablatynak, viszont mikor visszadobta a sÃ¡rkÃ¡nynak kiszabadult a szÃ¡ja a kÃ¶tÃ©lbÅ‘l, Ã©s letÃ¼zelte apÃ¡t.

- Mintha te olyan tÃ¶kÃ©letes gyerek lettÃ©l volna - mondta tetetett mÃ©rgessÃ©ggel, miutÃ¡n a szemÃ©re vetettem, hogy felgyÃºjtotta a hÃ¡zunkat - RÃ¡vettÃ©l, hogy Ã¼ssÃ¼k le Dagurt Ã©s zÃ¡rjuk be egy ketrecbe - jÃ¶tt elÅ‘ a kÃ¶vetkezÅ‘ vÃ¡d.

- Ezt most Ãºgy mondod, mintha te nem lettÃ©l volna benne - kÃ©pedtem el.

- Alig voltam 8 Ã©ves, kÃ¶nnyen befolyÃ¡solhatÃ³ voltam - Dagurt leÃ¼tni Ã©s ketrecbe zÃ¡rni nem volt a legjobb Ã¶tlet. Ãšgy csinÃ¡ltuk, hogy amikor hÃ¡ttal Ã¡llt, akkor Ã©n az egyik szobor szarvÃ¡ba beleakasztottam egy kÃ¶telet Ã©s a lÃ¡bammal lerÃºgtam. Oswald nem kicsit haragudott meg, mikor meglÃ¡tta egy sÃ¡rkÃ¡nyketrecben a fiÃ¡t.

- Persze-persze, te Ã©s a befolyÃ¡solhatÃ³sÃ¡god - legyintettem - De, amikor 14 Ã©ves voltÃ¡l, Ã©s elloptuk GombÃ¡t, akkor mÃ¡r nem voltÃ¡l kÃ¶nnyen befolyÃ¡solhatÃ³. MÃ©g ma is emlÃ©kszem PenÃ©sz arcÃ¡ra - Ãºgy tettem, mintha kitÃ¶rÃ¶lnÃ©k egy kÃ¶nnycseppet a szemembÅ‘l.

- Ã‰n meg apÃ¡nkÃ©ra - nevetett fel kÃ-nosan Hablaty.

- Ã“, arra Ã©n is emlÃ©kszem - fintorogtam. ApÃ¡m bal kezÃ©be voltam Ã©n, jobb kezÃ©be Hablaty Ã©s beleejtett minket a vÃ-zbe, de attÃ³l fÃ¼ggetlenÃ¼l Ã‰n Ã©lveztem. BÃ¡r, PenÃ©sznek nem igazÃ¡n tetszett, hogy elloptuk szeretett Ã¡llatÃ¡t. MÃ¡r akkor is tehetsÃ©ges voltam a lopÃ¡sban. Magam sem tudom miÃ©rt loptuk el. TalÃ¡n tÃºl csendes volt minden Ã©s valami nyÃ¼zsgÃ©st akartunk magunk kÃ¶rÃ¼l tudni.

- JÃ³ Ã©jt - Ã¡lltam fel.

- Neked is - elhagytam a szobÃ¡t.

MiÃ©rt hagytam itt Hibbantot? MiÃ©rt? MiÃ©rt voltam gyÃ¡va? Mai napig nem Ã©rtem, hogy miÃ©rt van az a BÃ¡tor szÃ³cska a nevemben. Nem is illik hozzÃ¡m. Hablaty tÃ©nyleg borzasztÃ³, Astrid tÃ©nyleg rettenthetetlen, apÃ¡m tÃ©nyleg termetes, ezt nem sÃ©rtÃ©snek mondom, de Ã©n egyÃ¡ltalÃ¡n nem vagyok bÃ¡tor. MiÃ©rt nem neveztek el inkÃ¡bb gyÃ¡vÃ¡nak? Mivel nem voltam mÃ©g Ã¡lmos, ezÃ©rt elmentem sÃ©tÃ¡lni. Az ablakom hasznÃ¡ltam kÃ¶zlekedÅ‘ helynek.

- RemÃ©lem nem fogsz megint elmenni egy Ã©vre - mÃ¡r egy ideje sÃ©tÃ¡ltam, mikor meghallottam Astrid hangjÃ¡t.

- Nem - fordultam felÃ©.

- PlÃ©hpofÃ¡nak Ã©s Hablatynak is nagyon nehÃ©z volt, hogy elmentÃ©l - kicsit nyomottnak Ã©reztem a hangulatot, szÃ³val egy Ã¼gyes mondattal kizÃ¶kkentettem Astridot ebbÅ‘l a gyÃ¡szos hangulatbÃ³l.

- Ã‰s tÃ©ged miÃ³ta is Ã©rdekel az Ã¶csÃ©m? - eskÃ¼szÃ¶m, hogy fÃ¼lig vÃ¶rÃ¶sÃ¶dÃ¶tt, pedig csak viccnek szÃ¡ntam. JÃ³l kinevettem, mire megakart Ã¼tni, de elkaptam a kezÃ©t. Ã‰n vagyok az egyetlen, akit

nem tud megverni - Tudod, hogy csak vicceltem, de nem Ã©rtem, hogy ezen miÃ©rt kell Ã-gy felkapni a vizet - mÃ©g mindig erÅ‘sen fogtam a karjÃ¡t. Leeresztette a kezÃ©t, majd halkan felsÃ³hajtott:

- Mert nem Ã©rtem, hogy gondolhatod, hogy nekem tetszik Hablaty - nem nÃ©zett a szemembe, hanem elfordult, Ã©s egy szÃ³val sem mondtam olyat, hogy szerintem tetszik neki, Ã-gy egybÅ‘l levontam a kÃ¶vetkeztetÃ©st:

- Azt egy szÃ³val sem mondtam, hogy szerintem tetszik neked, szÃ³val lebuktattad magad. Neked bejÃ¶n az Ã¶csÃ©m! - rÃ¶hÃ¶gtem el magam, ekkor befogta a szÃ¡mat.

- Nem tudod hangosabban? - hallottam a mÃ©rget a hangjÃ¡ban - OkÃ©, lehet, hogy egy kicsit tetszik, de ez nem jelent semmit - morogta, mikÃ¶zben levette kezÃ©t a szÃ¡mrÃ³l.

- Ahw - mÃ©g mindig nevettem, most viszont nem figyeltem, egy szÃ³, mint szÃ¡z, sikerÃ¼lt megÃ¼tnie, Ã-gy elestem. Viszont a fÃ¶ldÃ¶n tovÃ¡bb folytattam a vihogÃ¡st, ekkor rÃ¡m ugrott, Ã©s elkezdett Ã¼tÃ¶getni. MegprÃ³bÃ¡ltam kivÃ©deni, de, hogy Å‘szinte legyek nagyon nehÃ©z Ã°gy vÃ©dekezni, hogy kÃ¶nnyek folynak ki a szemedbÅ‘l a nevetÃ©s miatt. Hirtelen abbahagyta, majd felÃ¡llt rÃ³lam:

- OkÃ©, Hablaty tetszik nekem. Nem kell tovÃ¡bb ragozni - suttogta, majd elment. Ã“, de cuki.

Ha, valaki egy Ã©ve azt mondja nekem, hogy Astridnak tetszeni fog Hablaty abban a pillanatban hajÃ³ra kÃ¶tÃ¶m, Ã©s kilÃ¶kÃ¶m a tengerre, de megtÃ¶rtÃ©nt. KÃ-vÃ¡ncsi vagyok, hogy Astrid hogyan fog viszonyulni Hablatyhoz holnap, mert mÃ¡r tudom a sÃ¶tÃ©t titkÃ¡t. Kicsit sem fÃ©l attÃ³l, hogy elmondom Hablatynak? TovÃ¡bb vonultam a faluban, Ã©s Ã©szre se vettem, de a kikÃ¶tÅ‘hÃ¶z jÃ¶ttem. Nem, mÃ©g nem megyek el. HalvÃ¡nyan elmosolyodtam Ã©s visszamentem a hÃ¡zunkba.

Reggel arra keltem, hogy valaki rÃ¡zogat. Kinyitva a szemem Astriddal talÃ¡ltam szembe magam:

- Hacsak egy valamit mondtÃ¡l neki, akkor Ã©n... - mondta fenyegetÅ‘ hangnemben, de Ã©n fÃ©lbeszakÃ-tottam:

- Nem mondtam neki semmit - ezzel felÃ¡lltam az Ã¡gyambÃ³l, Ã©s felvettem kÃ©ses Ã¶vemet - Viszont, ha ilyen hangosan beszÃ©lsz rÃ³la, akkor teljesen biztos, hogy megkÃ©rdezi, mi a vita tÃ¡rgya - ma nem volt valami jÃ³ kedvem.

- Rendben, sajnÃ¡lom - hajtotta le a fejÃ©t.

- Semmi baj - csaptam a fejÃ©re, mire kaptam egy mÃ©rges, kÃ©k pillantÃ¡st. Halkan felnevettem, mikÃ¶zben lesÃ©tÃ¡ltunk. Elmentem VillÃ¡mmal halÃ¡szni.

A nap nagy rÃ©sze azzal telt, hogy repÃ¼ltÃ¼nk a sziget kÃ¶rÃ¼l, Ã©s nÃ©ha Ã¡tmentÃ¼nk SzÃ¡mkivetett-szigetre, hogy megnÃ©zzÃ¼k mit csinÃ¡lnak. Nem volt semmi Ã©rdekes a mai nap folyamÃ¡n. RepÃ¼lÃ©s kÃ¶zben elkezdtem gondolkodni. Nem, nem mehetek el megint. AkÃ¡rmennyire is elvÃ¡gyom, nem mehetek el, mert ez az otthonom, Ã©s szeretek itt lenni, csak nehÃ©z hozzÃ¡szoknom. KettÅ‘s Ã©rzÃ©sek uralkodnak bennem, egyik rÃ©szem itt maradna Hibbanton, a mÃ¡sik

pedig elmenne messzire, ahol mÃ©g viking nem jÃ¡rt. MiÃ©rt? MiÃ©rt nem tudok dÃ¶nteni, hogy maradjak, vagy sem? Mert akkor ezt mÃ¡r jÃ³ lenne most kÃ¶zÃ¶lnÃ¶m a testvÃ©remmel. Ha, Ãºgy dÃ¶ntÃ¶k, hogy elmegyek, akkor az jÃ³ idÅ‘pontban kell tudatnom vele. De mikor? MostanÃ¡ban annyi gondjuk van, hogy nem hiszem, hogy talÃ¡lnÃ©k alkalmas idÅ‘pontot. MÃ©g az sem biztos, hogy elmegyek, akkor meg mit parÃ¡zok? Jobban hajlok az igen felÃ© abban, hogy elmenjek. Ãšgy Ã©rzem, hogy akkor az egÃ©sz szigetnek jobb lenne, mert vÃ©gÃ¼l is, amiÃ³ta megszelÃ-dÃ-tettem az Ã¶lvÃ©szt, azÃ³ta ilyen Hibbant. BÃ¡r, Dagur mÃ¡r nagyon rÃ©gÃ³ta vÃ¡gyik arra, hogy megszerezze Fogatlant. De hacsak

MÃ¡snap reggel hajÃ³Ã©rkezÃ©st jelzÅ‘ kÃ¼rtre Ã©bredtem. Azonnal felpattantam az Ã¡gyambÃ³l Ã©s a kikÃ¶tÅ‘ felÃ© vettem az irÃ¡nyt, Hablattyal egyÃ¼tt. ApÃ¡nk mÃ¡r ott volt, Ã©s egy Ã•dÃ¡z hajÃ³ kÃ¶zeledett a sziget felÃ©. Mit keres itt egyetlenegy hajÃ³? Dagur mindenhova armadÃ¡val jÃ¡r. FeszÃ¼lten vÃ¡rtuk a hajÃ³ beÃ©rkezÃ©sÃ©t, mikor ez megtÃ¶rtÃ©nt Alvin volt parancsnoka lÃ©pett elÅ‘:

- Dagur a TÃ©bolyult hadat Ã¼zen Hibbantnak. Amennyiben nem szeretnÃ©nek hÃ¡borÃºzni adjÃ¡k Ã¡t az Ã©jfÃºriÃ¡t Ã©s az Ã¶lvÃ©szt. Viszont, amennyiben a hÃ¡borÃº mellett dÃ¶ntenek hamarosan szÃ¡mÃ-thatnak rÃ¡nk - ez nagyon nem jÃ³. MiÃ©rt nem tud minket egyszerÅ±en bÃ©kÃ©n hagyni?

- Harcolunk - jelentette ki apÃ¡m. Azonnal rÃ¡kaptam a tekintetem. Å• az-az ember volt, aki mindig a bÃ©kÃ©t akart a nÃ©pek kÃ¶zt.

- Rendben, a harcra vÃ¡rhatÃ³an kÃ©t hÃ©ten belÃ¼l sor kerÃ¼l - mondta egy gonosz vigyor kÃ-sÃ©retÃ©ben.

- VÃ¡rjuk - ezzel a hajÃ³ elment.

- De apa - nÃ©ztem egybÅ‘l rÃ¡.

- KÃ©szÃ¼ljetek a hÃ¡borÃºra Ã©s hÃ-vjatok Ã¶ssze a nagyterembe mindenkit - ezzel ott hagyott minket. Hablaty felÃ¼lt Fogatlanra, majd intett nekem. FelÃ¼ltem mÃ¶gÃ© Ã©s olyan gondolatok fogalmazÃ³dtak meg bennem, hogy miÃ©rt egyezett bele apÃ¡m a hÃ¡borÃºba. AztÃ¡n elÅ‘re tekintettem Ã©s megvilÃ¡gosodtam. Hablaty miatt. Fogatlan a legjobb barÃ¡tja, Ã©s inkÃ¡bb hÃ¡borÃºzik, minthogy, odaadja fia szeretett sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡t Dagurnak.

Mindenki bent volt a nagyteremben, leÃ¼ltÃ¼nk TakonypÃ³cÃ©khoz. ApÃ¡nk hamarosan felÃ¡llt, Ã©s beszÃ©lni kezdett:

- Dagur hadat Ã¼zent nekÃ¼nk. Hamarosan harcra kerÃ¼l sor, aki nem elÃ©g bÃ¡tor, hogy harcoljon, az most hagyja el a szigetet - fÃ©rfi szÃ¼lÅ‘m hangja, mint a tenger morajlÃ¡sa. OkÃ©, akkor Ã©n elmegyek. Csak vicceltem.

- Fegyverbe - hangzott el az egysÃ©ges szÃ³, ami megmosolyogtatta apÃ¡mat. Csak Ã©ljÃ¼k tÃºl.

Hablaty:

SenÃ¡n Ã©rzelmek ezrei voltak, mikÃ¶zben az arÃ©nÃ¡ban edzettÃ¼nk. Neki TakonypÃ³ccal kellett kÃ¼zdenie. A srÃ¡c Ã©ppen tÃ¡madott volna, mikor Sena egyszerÅ±en kigÃ¡ncsolta, majd odÃ©bb rÃºgta. Ez nem Å•

volt. Å• szerette kÃ-nozni az ellenfelÃ©t Ã©s harcolni vele, nem ilyen egyszerÅ±en leÃ¼tni.

- Ã œgyes voltÃ¡l Sena - dÃ-csÃ©rte meg BÃ©lhangos, viszont Å• csak bÃ³lintott egyet. Ã‰rzÃ©ketlenÃ¼l bÃ¡mult elÅ‘re, mÃ©g akkor sem mosolyodott el, mikor TakonypÃ³crÃ³l folyt a vÃ©r. Nem jelent meg rajta az a szokÃ¡sos kÃ¡rÃ¶rvendÅ‘ mosoly. IgyekeztÃ¼nk a legtÃ¶bbet kihozni magunkbÃ³l, viszont ez nem volt annyira egyszerÅ±, mert mindannyiunkban benne volt a fÃ©lelem. A fÃ©lelem, hogy mit hoz a holnap. Nem hittem volna, hogy idÃ¡ig fog fajulni ez a dolog. Erre most tessÃ©k. HÃ¡borÃºra kÃ©szÃ¼lÃ¼nk, ami kicsit sem Ã¼dÃ-tÅ‘. Ha, valahogyan kitudnÃ¡nk cselezni Dagurt. Mintha Sena hallotta volna a gondolatom felÃ©m nÃ©zett Ã©s intett egyet. Ã‰n mÃ©g nem kerÃ¼ltem sorra, viszotn utolsÃ³ leszek, Ã©s jelenleg az ikrek harcolnak.

- Ma Ã©jjel elmegyek SzÃ¡mkivetett-szigetre - mondta, mikor mÃ¡r elÃ©g messze voltunk mindentÅ‘l.

- Hogy?! EgyedÃ¼l?! Sena, ez baromsÃ¡g! - borultam ki.

- Hablaty, csak bÃ-z bennem. FelderÃ-tem a telepet, Ã©s mÃ¡r jÃ¶vÃ¶k is vissza - nÃ©zett a szemembe biztatÃ³an. Felismertem ezt a tekintetet. EldÃ¶ntÃ¶tte Ã©s semmi sem tarthatja vissza. RitkÃ¡n lÃ¡tom ezt a tekintetet.

- Csak vigyÃ¡zz magadra - suttogtam. BÃ³lintott, majd elment. MiÃ©rt Ã©rzem Ã³gy, hogy utÃ¡na kell majd mennem? BÃ-zom benne annyira, hogy tudjam nem hagy itt minket a pÃ¡cban, viszont fÃ©ltettem is. Mi lesz, ha Dagur elkapja? Vagy Ã©szreveszik? Nem, Hablaty. SenÃ¡t ettÅ‘l kemÃ©nyebb fÃ¡bÃ³l faragtÃ¡k. Egy ilyen tÃ©bolyult nem tudja elintÃ©zni a testvÃ©rem. Ha hajnalban nem lesz itt, akkor utÃ¡na megyek.

- JÃ¶ssz, Hablaty? - hallottam meg Astrid hangjÃ¡t.
BÃ³lintottam.

6. 5 rÃ©sz: Ã‰jszakai lÃ¡togatÃ¡sok

Meghoztam a kÃ¶vetkezÅ‘ fejezetet. Igaz, kicsit kÃ©sÅ‘ van, de Ã-gy jÃ¡r az, akinek alvÃ¡szavara van :/ :P

* * *

><p>ElÅ‘szedtem Ã©jfekete ruhÃ¡mat, mikÃ¶zben azon gondolkodtam helyesen cselekszem-e. Szinte senkinek nem szÃ³lni arrÃ³l, hogy elmegyek Dagurhoz. EgyedÃ¼l Hablaty tud rÃ³la, remÃ©lem nem kÃ¶p be senkinek. Ezt a ruhÃ¡t akkor hasznÃ¡ltam, mikor valamit el akartam csenni az Ã©jszaka leple alatt. Senkinek nem tÅ±ntem fel, soha. Feltettem a szemmaszkomat, Ã©s megvÃ¡rtam mÃ-g apÃ¡m elalszik. Hangtalanul kiugrottam az ablakon.<p>

- Å•t vidd magaddal - Hablaty felÃ© fordultam, akinek egy rettenetes rÃ©m volt a vÃ¡llÃ¡n - Å• itt lÃ©giposta, ha valamit szeretnÃ©l velem tudatni, akkor vele kÃ¼ldj egy levelet - ezzel a kis rÃ©m a vÃ¡llamra rÃ¶ppent.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m Hablaty - az arÃ©na felÃ© vettem irÃ¡nyomat, Ã©s kiengedtem VillÃ¡mot. Kicsit megijedt, sÅ‘t meg is akart tÃ¡madni, de amint felismert lenyugodott.

- Bocs VillÃ¡m, de elmegyÃ¼nk egy kis Ã©jszakai kalandjÃ¡ratra - morgott egyet, majd elindult kifelÃ©. BezÃ¡rtam a ketrecÃ©t, Ã³vatosan kimentÃ¼nk Ã©s az arÃ©nÃ¡t is lezÃ¡rtam. FelÃ¼ltem rÃ¡, mikÃ¶zben a terÃ¼letet figyeltem. Nehogy valaki Ã©szrevegyen - Gyorsan Ã©s Ã³vatosan - sÃºgtam oda a sÃ¡rkÃ¡nynak, aki bÃ³lintott. Az Ã©jszaka Ã©ppen, hogy elkezdÅ‘dÃ¶tt, mikor a szigetre Ã©rkeztÃ¼nk. Az Ã¡dÃ¡z katonÃ¡k nagyban vÃ-gadtak, de nagyon kevesen voltak. Szemem Ã©lesen jÃ¡rattam a katonÃ¡k kÃ¶zt, akiken mÃ¡r lÃ¡tszott, hogy nem igazÃ¡n voltak maguknÃ¡l. MÃ©g meg sem nyertÃ©k a csatÃ¡t Ã©s mÃ¡ris Ã¼nnepelnek? Egy szemÃ©lyt kerestem, BarbÃ¡rt, ha Å• megvan, akkor kicsivel kÃ¶nnyebb dolgom lesz. MiutÃ¡n mÃ¡r egy ideje ott vÃ¡rakoztam, intettem VillÃ¡mnak, hogy maradjon itt, Ã©s azt az utasÃ-tÃ¡st adtam neki, hogy ha meglÃ¡t valakit azonnal tÅ±njÃ¶n el. Ã‰szrevÃ©tlenÃ¼l lesÃ©tÃ¡ltam, majd meghallottam a keresett szemÃ©ly hangjÃ¡t:

- De Dagur, mÃ¡r alig vannak katonÃ¡ink - alig vannak katonÃ¡ik? Mi tÃ¶rtÃ©nt?

- Mi az, hogy alig vannak katonÃ¡ink? - Ã³gy kiabÃ¡lt, mint egy idegbajos. Ja, Å• az is.

- Szinte mindenki elment. Azt mondtÃ¡k, megvÃ¡rjÃ¡k mÃ-g a hÃ³god kerÃ¼l uralomra, Å• nem fogja Å•ket belerÃ¡ngatni egy hÃ¼lye sÃ¡rkÃ¡ny miatt egy hÃ¡borÃºba - mÃ©g vÃ¡rtam egy kicsit, hÃ¡tha megtudok mÃ©g valamit.

- NekÃ¼nk csak az Ã©jfÃºria kell Ã©s az Ã¶lvÃ©sz. Az Ã©jfÃºriÃ¡ra pedig megvan a tÃ¶kÃ©letes tervem - gonosz, nagyon gonosz.

- Ã‰s mi lenne az Dagur? - hallottam BarbÃ¡r kÃ-vÃ¡ncsi hangjÃ¡t.

- KalmÃ¡r Johann hamarosan Hibbantra Ã©rkezik, egy tesztelni valÃ³ fegyverrÅ‘l pletyka, ami nem is lÃ©tezik, Ã©s meg is van az Ã©jfÃºria - ennyi pont elÃ©g. Hangtalanul eltÅ±ntem, viszont valaki Ã©szrevett:

- HÃ©, te Ã¡llj meg! - eszeveszettÃ¼l rohanni kezdtem, Ã©s Ã©reztem, ahogy valami eltalÃ¡l, vagyis felszÃ¡ntja a karom. SzivÃ¡rgott belÅ‘le a vÃ©r, viszont elviselhetÅ‘ volt. ZsÃ¡kutcÃ¡ba Ã©rtem, hallottam, ahogy az Å‘rÃ¶k kÃ¶zelednek, Ã©s valami berÃ¡ntott egy lyukba. HÃ¡trafordulva penÃ©sszel talÃ¡ltam szembe magam. Ijedten sikoltani akartam, mikor befogta a szÃ¡mat.

- EgyikÃ¼nk sem lenne jÃ³, ha elkapnÃ¡nak minket - ezzel eleresztette a szÃ¡mat, majd elindult - Nem akarsz kijutni? - kÃ©rdezte hÃ¡trapillantva.

- MiÃ©rt kellene egy olyan Ã¡rulÃ³ban bÃ-znom, mint te? - tettem fel az egyÃ©rtelmÅ± kÃ©rdÃ©st.

- Ha, nem bÃ-zol bennem, akkor itt ragadsz - mondta egy gÃºnyos mosoly kÃ-sÃ©retÃ©ben, mikÃ¶zben elindult. Morogva kÃ¶vetni kezdtem. Egy bÃ¶rtÃ¶n-szerÅ±sÃ©gen haladtunk Ã¡t, ami tele volt sÃ¡rkÃ¡nyokkal. Egy suttogÃ³ halÃ¡lt vettem Ã©szre, ami mellett jÃ³ sok tojÃ¡s volt.

- Innen vannak a tojÃ¡sok, amiket Hibbant alÃ¡ tettetek? - kÃ©rdeztem PenÃ©sztÅ‘l.

- Igen - bÃ³lintott. Hablaty azt mondta, hogy egy nagy piros tojÃ¡sbÃ³l kelt ki a sikoltÃ³ halÃ¡l.

- Ã‰s nem volt kÃ¶ztÃ¼k egy nagy, piros tojÃ¡s? - hÃºztam el a szÃ¡mat.

- De, az elÃ©g furÃ¡nak tÅ±nt. Milyen lett?

- Nagy - mondtam egy furcsa pofÃ¡val. Elindult, Ã©n meg kÃ¶vettem.

Megpillantottam egy kisebb jÃ¡ratot, na jÃ³, nem annyira kicsi. MÃ©g apÃ¡m is simÃ¡n kifÃ©rne rajta.

- Ez az alagÃºt egy barlangba vezet, ahonnan ki tudsz jutni a szigetrÅ‘l - muszÃ¡j megbÃ-znom PenÃ©szben.

- Ha, Ã¡tversz, akkor Ã©n... - morogtam, de meghallottuk az Å‘rÃ¶k hangjÃ¡t.

- Siess mÃ¡r - lÃ¶kÃ¶tt rajtam egyet a botjÃ¡val, valamiÃ©rt megbÃ-ztam benne.

Elszeleltem az alagÃºton Ã¡t, de csak egy kisebb barlangba Ã©rtem, ahol vÃ-z volt. Ã“ceÃ¡n illata csapta meg az orrom, ez Ã³ceÃ¡n vÃ-z, Ã©s ha az, akkor valahogyan bejutott ide. Beleugrottam a vÃ-zbe, Ã©s Ã©szrevettem egy jÃ¡ratot. KiÃºsztam, Ã©s dideregve mÃ¡sztam fel egy sziklÃ¡ra. Valahogyan csak idehÃ-vhatnÃ¡m VillÃ¡mot, ekkor eszembe jutott, amit Hablaty tanÃ-tott, vagyis mondott. Tanuljam meg az Ã¶lvÃ©sz hangjÃ¡t, Ã©s Ãºgy akÃ¡rmikor odahÃ-vatom, ha tÃ¡vol kerÃ¼lnÃ©nk egymÃ¡stÃ³l. UtÃ¡noztam az Ã¶lvÃ©sz hangjÃ¡t Ã©s hamarosan megjelent a sÃ¡rkÃ¡nyom, Ã©s LÃ©giposta. FelÃ¼ltem a hÃ¡tÃ¡ra Ã©s elhagytuk a szigetet. Nagyon rosszul Ã©reztem magam, alig bÃ-rtam fent maradni VillÃ¡m hÃ¡tÃ¡n. Csak holnapra legyek jobban. A karomra tÃ©vedt a tekintetem, Ã©s mÃ¡r szinte az egÃ©sz baloldalam tiszta vÃ©r volt, mÃ©g a fekete ruhÃ¡n is lÃ¡tni lehetett.

Bevittem Å‘t az arÃ©nÃ¡ba, mikÃ¶zben alig Ã¡lltam a lÃ¡bamon. LÃ¡ttam rajta az aggÃ³dÃ¡st irÃ¡ntam, ami egy kicsi jÃ³ Ã©rzÃ©ssel tÃ¶ltÃ¶tt el. LÃ©giposta elrepÃ¼lt, gondolom Hablatyhoz. FÃ¡radt voltam Ã©s szÃ©dÃ¼ltem, bemÃ¡sztam az ablakon, lemostam magamrÃ³l a vÃ©rt, bekÃ¶tÃ¶ttem a kezem, majd Ã¡tÃ¶ltÃ¶ztem. Nem aludhatok vizes ruhÃ¡ban. Azzal egy idÅ‘ben, hogy letettem a fejem a pÃ¡rnÃ¡ra, elaludtam.

A reggel tÃºl hamar jÃ¶tt el. Mikor felkeltem sÃ³hajjal lÃ¡ttam, hogy Ã¡tÃ¡zott a kÃ¶tÃ©s. Mi lehetne ennÃ©l jobb? ElÅ‘szedtem egy mÃ¡sik kÃ¶tszert, hogy kicserÃ©ljem a sebemen. MÃ©g mindig fÃ¡jt, Ã©s szerencsÃ©tlensÃ©gemre pont az talÃ¡lta el, amivel cÃ©lozni szoktam. Remek. Felvettem a hosszÃº ujjÃº felsÅ‘m, hogy ne lÃ¡ssÃ¡k meg a kÃ¶tÃ©st. Nekem elÃ©g sok ruhÃ¡m van, mert Ã¶sszeszedtem egy pÃ¡rat mialatt utaztam. Elindultam a sÃ¡rkÃ¡nysuliba. A megszokott dolgok vÃ¡rtak rÃ¡m, Astrid Ã©s TakonypÃ³c veszekedtek, az ikrek verekedtek, HalvÃ©r Ã©s Hablaty pedig valamilyen sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l beszÃ©ltek. Majdnem felszisszentem, mikor BÃ©lhangos a vÃ¡llamra csapott, de visszafogtam magam. Nem bukhatok le.

- Rendben, ma folytatjuk a gyakorlÃ¡st. Astrid Ã©s Sena kezd - a

francba! Ã•gy nem tudok nyerni, ha csak a jobb kezem hasznÃ¡lhatom. A Hofferson lÃ¡ny Ãºgy nÃ©zett rÃ¡m, mintha mÃ¡r nyert is volna. Harcolni kezdtÃ¼nk egymÃ¡ssal, Ã©n csak a jobb kezem hasznÃ¡ltam, viszont, mikor megprÃ³bÃ¡ltam hasznÃ¡lni a bal kezemet, akkor majdnem Ã¶sszeestem a fÃ¡jdalomtÃ³l. SzerencsÃ©re, Astrid pont akkor Ã¼tÃ¶tt gyomorszÃ¡jon, Ã-gy hihettÃ©k azt, hogy az Ã¼tÃ©st fÃ¡jlalom. A szÅ‘ke lÃ¡ny legyÅ‘zÃ¶tt, nem is igazÃ¡n bÃ¡ntam, csak azt remÃ©ltem, hogy mÃ©g egy ideig kibÃ-rja a kÃ¶tÃ©s. A francba, megint! A tegnapi kÃ¶tÃ©st otthagytam a padlÃ³mon. Add, hogy senki nem jÃ¡r be a szobÃ¡mba. MikÃ¶zben TakonypÃ³c Ã©s HalvÃ©r verekedtek a testvÃ©rem odajÃ¶tt.

- KiderÃ-tettÃ©l valamit?

- Majd elmondom - nem akartam ilyen sok ember elÅ‘tt. BÃ³lintott. DÃ©lutÃ¡n elmentÃ¼nk jÃ¡rÅ‘rÃ¶zni Ã©s Ã¶csÃ©m mellÃ©m repÃ¼lt.

- Nos?

- Dagurt ott hagyta az armadÃ¡ja nagy rÃ©sze, ennyit sikerÃ¼lt megtudnom - rÃ¡ntottam meg a vÃ¡llam, de egybÅ‘l meg is bÃ¡ntam.

- JÃ³l vagy? - nÃ©zett rÃ¡m ijedten Hablaty. Ã–sszeszorÃ-tott fogakkal bÃ³lintottam - Nem Ãºgy nÃ©zel ki - hÃºzta el a szÃ¡jÃ¡t.

- JÃ³l vagyok, csak tegnap elestem - hazudtam. HitetlenÃ¼l nÃ©zett rÃ¡m. Tudta, hogy hazudok. Ismert, akÃ¡rmeddig is voltam tÃ¡vol.

- Az embernek attÃ³l, hogy elesik nem fÃ¡j egÃ©sz nap a keze - azonnal rÃ¡tekintettem. Ã‰szrevette? - Sena, Astrid simÃ¡n legyÅ‘zÃ¶tt Ã©s mikor a bal kezed akartad hasznÃ¡lni fÃ¡jdalom tÃ¼krÃ¶zÅ‘dÃ¶tt az arcodrÃ³l. MielÅ‘tt azzal vÃ©dekeznÃ©l, hogy Astrid megÃ¼tÃ¶tt, te simÃ¡n kivÃ©dhetted volna, hiszen a jobb kezed fogta le csak - miÃ©rt figyel ennyire a rÃ©szletekre?

- Csal egy kisebb sÃ©rÃ¼lÃ©s - rÃ¡ntottam vÃ¡llat, de ismÃ©t fÃ¡jdalom jÃ¡rta Ã¡t a testem.

- Rendben, csak legyÃ©l jobban - sÃ³hajtott fel, mire rÃ¡mosolyogtam.

Hablaty:

Annak, hogy Sena DagurnÃ¡l jÃ¡rt mÃ¡r hÃ¡rom napja. Vajon mi tÃ¶rtÃ©nt vele, ami miatt ennyire fÃ¡j a keze? MÃ¡r nagyon rÃ©gÃ³ta fÃ¡jlalja, csak senkinek nem hajlandÃ³ bevallani. A nagyobb kÃ©rdÃ©s, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt SzÃ¡mkivetett- szigeten? Ha, Ã©rtenÃ©m, hogy mit beszÃ©lnek a sÃ¡rkÃ¡nyok sokkal kÃ¶nnyebb lenne, de persze ez lehetetlen. Mit fogunk tenni, ha jÃ¶n Dagur? MegtÃ¡madjuk? Valahogyan el kell mondanom apÃ¡nak, hogy Dagurt ott hagyta az armadÃ¡ja, de Ãºgy, hogy ne tudja meg, hogy Sena az engedÃ©lye nÃ©lkÃ¼l ment oda. Bele se merek gondolni, hogy mit kapna a nÅ‘vÃ©rem, ha a apa megtudnÃ¡. KÃ-vÃ¡ncsi vagyok, hogy apa mit akarhat tÅ‘lem, illetve a tÃ¶bbiektÅ‘l.

- Gyerekek, nem rÃ©g Ã©rkezett a hÃ-r JohanntÃ³l, hogy Dagur valami titkos fegyvert akar kiprÃ³bÃ¡lni ma este - jelentette be.

- Ma egy pÃ¡ran odarepÃ¼lÃ¼nk - bÃ³lintottam apÃ¡mnak, aki egy elismerÅ‘ mosollyal elment. Ã‰ppen kÃ©szÃ¼ltem volna elhagyni az

arÃ©nÃ¡t, mikor egy kezet Ã©reztem a csuklÃ³mra kulcsolÃ³dni.

- Hablaty, van egy kis problÃ©ma - a nÅ‘vÃ©rem.

- Mi az? - fordultam felÃ©.

- Ez egy csapda, elfelejtettem mondani, hogy ez a terve arra, hogy elvegye Fogatlant. KÃ©rlek, ne menjetek oda - nÃ©zett remÃ©nykedÅ‘en a szemembe.

- Sena, Ã©s ha igaz? Minden eshetÅ‘sÃ©gre fel kell kÃ©szÃ¼lnÃ¼nk - ezzel kezemet kiszedtem a szorÃ-tÃ¡sÃ¡bÃ³l.

Este Ã©n, Astrid Ã©s TakonypÃ³c elmentÃ¼nk Dagurhoz, hogy megnÃ©zzÃ¼k az Å• vadonatÃºj fegyverÃ©t. De mi van, ha igaz, amit Sena mondott Ã©s ez egy csapda? LeszÃ¡lltunk nem messze a szigetÃ¼ktÅ‘l. ElÅ‘vettem a messzelÃ¡tÃ³m, az Ã¡dÃ¡zok tÃ©ny, hogy valamit csinÃ¡ltak. Ezt meg kell nÃ©znÃ¼nk kÃ¶zelebbrÅ‘l.

- ElterelÃ©s? - nÃ©ztem Astridra Ã©s TakonypÃ³cra.

- Elcsalom Å•ket - repÃ¼lt fel a szÅ‘ke lÃ¡ny. Mikor lÃ¡ttuk, hogy elmentek odarepÃ¼ltÃ¼nk, ekkor viszont hÃ¡lÃ³kat dobtak rÃ¡nk. Fogatlan Ã©s Ã©n valahogy belerepÃ¼ltÃ¼nk egybe Ã©s elkaptak minket. TakonypÃ³cnÃ¡l mÃ¡r csak a katapultot hasznÃ¡ltÃ¡k, hogy elÃ¼ldÃ¶zzÃ©k. SenÃ¡nak igaza volt, tÃ©nyleg egy terv volt, hogy elkapja Fogatlant.

7. 6 rÃ©sz: Ã–sszecsapÃ¡s

SzÃ³val, itt van a fejezet. sajnÃ¡lom, de nem tudtam hosszabbat, mert ma begipszeltÃ©k a kezem, fÃ©lkÃ©zzel meg nagyon nehÃ©z Ã-rni. igyekszem belerÃ¡zÃ³dni a fÃ©lkezes dologba.

Tegnap este megkaptuk a hÃ-rt AstridtÃ³l Ã©s TakonypÃ³ctÃ³l, hogy Hablatyot Ã©s Fogatlant elkaptÃ¡k. Most mÃ¡r az egÃ©sz falu egy kÃ©sz stressz, fÅ‘leg azutÃ¡n, hogy kaptunk egy levelet, amiben az Ã¡llt, hogy az Ã¶lvÃ©szt az Ã¶csÃ©mÃ©rt. Apa kijelentette, hogy nem adhatom oda, mert Hablaty Ãºgyis visszamenne FogatlanÃ©rt. Hihetetlen, hogy apÃ¡m mÃ¡r ilyen jÃ³l ismeri Hablatyot. Az arÃ©nÃ¡ban Ã¼ltÃ¼nk, mikÃ¶zben azon gondolkodtunk mit kellene tennÃ¼nk, ekkor HalvÃ©r rohant be:
>- Ã•dÃ¡z katonÃ¡k! - kiabÃ¡lt - Ã‰ppen jÃ¡rÅ‘rÃ¶ztem, mikor megjelentek a lÃ¡thatÃ¡ron - Ã©s meghallottuk a hajÃ³ Ã©rkezÃ©st jelzÅ‘ kÃ¼rtÃ¶t. Kirohantunk Ã©s lÃ¡ttuk, ahogy a tÃ¶rzsbÃ©liek fegyvert ragadva rohannak a kikÃ¶tÅ‘be. Ijedten szemlÃ©ltem az esemÃ©nyeket, majd egy gondolat vette Ã¡t az irÃ¡nyÃ-tÃ¡st a fejem felett. Mi van, ha megÃ¶lte a testvÃ©rem?<p>

Hablaty:
>Az egyik hajÃ³n Ã©bredtem, pontosabban az alsÃ³ tÃ©rben. MiutÃ¡n tegnap kÃ©sÅ‘ estig kÃ©rdezgettek belÃ©m lÅ‘ttek valami altatÃ³ lÃ¶vedÃ©ket. Egy szÃ©khez voltam kÃ¶tÃ¶zve, majd megjelent Dagur. A szokÃ¡sos gonosz vigyora dÃ-szÃ-tette az arcÃ¡t.
- Nos, Hablaty. KÃ©nyelmes a hely? - dÃ¶rzsÃ¶lte Ã¶sszе kezeit.
>- Hol van Fogatlan? - kÃ©rdeztem mÃ©rgesen. Ez volt az elsÅ‘ dolog, ami eszembe jutott.
- SzÃ¡mkivetett-szigeten - nÃ©zegette kÃ¶rmÃ©t unottan - Mi jelenleg Hibbantot fogjuk megtÃ¡madni - ezzel kiment. MegtÃ¡madja Hibbantot? Ez szÃ¶rnyÅ±! Minden az Ã©n hibÃ¡m. Ha, akkor

nem mondom el Dagurnak, hogy sÃ¡rkÃ¡nyokat idomÃ-tunk, akkor most bÃ©ke lehetne a szigeten. Az Ã¡dÃ¡zokkal mÃ©g mindig meg lenne a bÃ©keszerzÅ‘dÃ©s, a nÅ‘vÃ©rem nem sÃ©rÃ¼lt volna meg, Fogatlant nem kaptÃ¡k volna el. Minden az Ã©n hibÃ¡m. Aki felelÅ‘s a dolgokÃ©rt az Ã©n vagyok egyedÃ¼l! KÃ¼rtÃ¶t hallottam meg. Hibbantra Ã©rtÃ¼nk - villant meg a fejemben a gondolat. Csak hangokat hallottam, amibÅ‘l rÃ¡jÃ¶ttem, hogy a harc elkezdÅ‘dÃ¶tt. OrdÃ-tÃ¡sok, majd egy ismerÅ‘s hangot hallottam meg:
>- Ez Ã¼tÅ‘s lesz! - a nÅ‘vÃ©rem. LÃ¡b kopogÃ¡st hallottam a hajÃ³ felsÅ‘ terÃ©bÅ‘l, majd a testvÃ©rem lÃ©pett be.
- MiÃ©rt nem hallgatsz rÃ¡m soha? - kÃ©rdezte inkÃ¡bb magÃ¡tÃ³l, mikÃ¶zben elvÃ¡gta a kÃ¶teleket rajtam. Kirohantunk Ã©s kÃ¶zel sem volt olyan vÃ©szes a helyzet, mint kÃ©pzeltem. Sena felugrott VillÃ¡mra Ã©s felrepÃ¼ltek. Az Ã¶lvÃ©sz felkapott a karmaiba. A nÅ‘vÃ©rem leugrott egy sziklaszirtnÃ©l.
>- Hablaty, VillÃ¡m elvisz SzÃ¡mkivetett-szigetre FogatlanÃ©rt - ezzel a sÃ¡rkÃ¡ny elvitt, Ã©s mÃ¡r csak azt lÃ¡ttam, ahogy a testvÃ©rem berohan a csatÃ¡ba.
- Sok szerencsÃ©t, Sena - suttogtam.

Sena:
>KÃ¶rbeszemlÃ©ltem, Ã©s felszedtem egy kardot a fÃ¶ldrÅ‘l. Mindenhol emberek harcoltak egymÃ¡ssal. SzÃ¶rnyÅ± lÃ¡tvÃ¡ny volt. Hirtelen egy pengÃ©t Ã©reztem a nyakamnÃ¡l, viszont nem vÃ¡jt belÃ©m a kard.
- VÃ©gre eljÃ¶tt a pÃ¡rbajunk ideje, Sena - Dagur. Azonnal hÃ¡trafordultam Ã©s kigÃ¡ncsoltam - Gyors tÃ¡madÃ¡s - vigyorodott el, mikÃ¶zben feltÃ¡pÃ¡szkodott. Hirtelen suhintott a kardjÃ¡val, Ã©ppen, hogy kivÃ©dtem. PengÃ©k csattogÃ¡sa tÃ¶ltÃ¶tte be a teret, Ã©s mÃ¡r egÃ©szen tÃ¡vol voltunk a harc helyszÃ-nÃ©tÅ‘l. Dagur minden egyes csattanÃ¡snÃ¡l, egyre dÃ¼hÃ¶sebb lett, de ez mÃ¡s fajta dÃ¼h volt. Nem olyan, mint, amit akkor Ã©rzel, mikor valaki sokÃ¡ig idegesÃ-t, hanem, mikor valaki megbÃ¡nt. MÃ¡r mindketten tele voltunk sebekkel, alig Ã¡lltunk a lÃ¡bunkon, most jÃ¶n a vÃ©gsÅ‘ tÃ¡madÃ¡s. Egyszerre indÃ-tottuk meg kardunkat. Ã‰n a szÃ-vÃ©be dÃ¶ftem, mikÃ¶zben Å• a gyomromba. A fÃ¡jdalomtÃ³l megnyikkanni sem tudtam, viszont Dagur holtan esett Ã¶ssze. Gyilkos vagyok - az elsÅ‘ gondolat, ami eszembe jutott. Mikor mÃ¡r nem bÃ-rtam tartani magam Ã¶sszeestem. Nem maradt mÃ¡s, csak a sÃ¶tÃ©tsÃ©g.

Hablaty:
>Mikor elÃ©rtÃ¼k a szigetet a sÃ¡rkÃ¡ny berepÃ¼lt a vÃ-z alÃ¡. Nem Ã©rtettem semmit, csak gyorsan becsuktam a szÃ¡m. BerepÃ¼ltÃ¼nk egy barlangba Ã©s lepetten lÃ¡ttam, hogy egy Ã¼regbe Ã©rkeztÃ¼nk. VillÃ¡m morogva intett a fejÃ©vel. A sziget teljesen ki volt Ã¼rÃ¼lve, ekkor szembe jÃ¶tt velÃ¼nk PenÃ©sz.
- Valahogy gondoltam, hogy visszajÃ¶ssz. Gyere, elviszlek a sÃ¡rkÃ¡nyhoz - gyanakodva nÃ©ztem rÃ¡, Ã©s Ã©ppen ellenkeztem volna, mikor VillÃ¡m elkezdett lÃ¶kdÃ¶sni. Ã‰rtetlenÃ¼l indultam el. Az Ã¶lvÃ©sz bÃ-zik PenÃ©szben? Mik nem tÃ¶rtÃ©nnek? Hamarosan elÃ©rtÃ¼nk egy ketrechez, amiben Fogatlan volt megkÃ¶tÃ¶zve. Szemei csukva voltak.
>- Fogatlan! - Ã¼vÃ¶ltÃ¶ttem fel, mire azonnal kinyitotta a szemÃ©t.
- Ne aggÃ³dj, nincs semmi baja, enni is kapott - nyitotta ki a ketrecet Ã©s a kezembe adott egy kÃ©st. Gyorsan eleresztettem a sÃ¡rkÃ¡nyomat, felÃ¼ltem rÃ¡.
>- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, PenÃ©sz - nÃ©ztem rÃ¡ furcsÃ¡n - ViszlÃ¡t - ezzel visszaindultunk Hibbantra. Mire odaÃ©rtÃ¼nk a csatÃ¡nak vÃ©ge volt. Egy pÃ¡r dolog meg volt rongÃ¡lva, Ã©s nÃ©hÃ¡ny Ã©pÃ¼let sem volt Ã©ppen rendben. LeszÃ¡lltam Ã©s egybÅ‘l apÃ¡mhoz rohantam, akinek nÃ©hÃ¡ny vÃ¡gÃ¡s Ã©ktelenkedett a kezÃ©n.
- Mi tÃ¶rtÃ©nt? - kÃ©rdeztem aggÃ³dva.

>- NyertÃ¼nk, senki nem halt meg, csak sÃ©rÃ¼lÃ©seket szereztÃ¼nk - Ã¡llt fel, ekkor feltÅ±nt, hogy VillÃ¡m mindenfelÃ© szaglÃ¡szik, viszont sehol nem talÃ¡lja a nÅ‘vÃ©rem. Ez szokatlan, azonnal meg szokta talÃ¡lni - Apa, hol van Sena? - kÃ©rdeztem, mire megmerevedett. HazugsÃ¡got prÃ³bÃ¡l kitalÃ¡lni. Mi tÃ¶rtÃ©nhetett vele?
- PlÃ©hpofa, Gothi azt mondta, hogy Sena nem biztos, hogy tÃºlÃ©li - jelent meg BÃ©lhangos, viszont mikor Ã©szrevett ennyi hagyta el a szÃ¡jÃ¡t:
>- Oh - szemeit ijedten jÃ¡ratta kÃ¶zÃ¶ttÃ¼nk. ApÃ¡m morogva megszÃ³lalt.
- KÃ-mÃ©letesebben akartam kÃ¶zÃ¶lni vele, BÃ©lhangos - de Ã©n mÃ¡r ott sem voltam. Ha szerencsÃ©m van, akkor a hÃ¡zunkban van. Bementem Ã©s felrohantam az emeletre. Az irÃ¡nyt azonnal a nÅ‘vÃ©rem szobÃ¡ja felÃ© vettem. Berontottam Ã©s a nÅ‘vÃ©remmel egyÃ¼tt Astridot is megtalÃ¡ltam.
>- Mi tÃ¶rtÃ©nt? - lihegtem.
- HÃ¡t, Ãºgy mond neki jutott Dagur. Ã‰n sem tudok tÃ¶bbet - hÃºzta el a szÃ¡jÃ¡t - A gyomra megsÃ©rÃ¼lt, a lÃ¡bÃ¡n Ã©s a kezÃ©n van egy pÃ¡r mÃ©lyebb vÃ¡gÃ¡s, meg eltÃ¶rt egy pÃ¡r csontja - suttogta - Hablaty, mÃ©g valamirÅ‘l tudnod kell. Dagur nem Ã©lte tÃºl a pÃ¡rbajt - pillantott fel rÃ¡m.
>SzÃ³val a nÅ‘vÃ©rem nyert, viszont nem biztos, hogy Ã©letben marad. MiÃ©rt ilyen igazsÃ¡gtalan az Ã©let? Alig hogy megint majdnem teljes a csalÃ¡dunk, a nÅ‘vÃ©rem lehet ismÃ©t elmegy, Ã©s ha elmegy most, akkor Ã¶rÃ¶kre, Ã©s Ã©n ezt nem akarom.<p>

8. 7 rÃ©sz: ViktÃ³ria

**Ahhoz kÃ©pest, hogy azt mondtam kÃ©sni fogok :P Ã‰s van egy hÃ-rem, ha befejezem ezt a sztorit, ami nem tudom mikor lesz, akkor lesz folytatÃ¡sa. IsmÃ©t egy OC karakterrel. **

Az elsÅ‘ szÃ¡mÃº feladatunk helyreÃ¡llÃ-tani a falut. MÃ¡r egy hete ezen dolgozunk Ã©s hamarosan vÃ©gzÃ¼nk. A nÅ‘vÃ©rem mÃ©g mindig nem Ã©bredt fel, apÃ¡m szerint ez nem is fog megtÃ¶rtÃ©nni. De Ã©n mÃ©g remÃ©nykedem, legalÃ¡bbis addig, ameddig VillÃ¡m is ezt teszi. Igen, VillÃ¡m. Nem tudom mi lesz azzal a sÃ¡rkÃ¡nnyal, mert mÃ©g mindig a nÅ‘vÃ©remre hallgat csak teljes mÃ©rtÃ©kben. MÃ©g mindig van olyan, hogy nÃ©ha le akarja harapni a kezem. Vajon a sikoltÃ³ halÃ¡llal mi lehet?

VillÃ¡m:

Fel kell Ã©brednie. Nem halhat meg. Annyira prÃ³bÃ¡ltam vigyÃ¡zni rÃ¡, de alig, hogy magÃ¡ra hagyom megsÃ©rÃ¼l. Mikor elvittem SzÃ¡mkivetett-szigetre, akkor is megsÃ©rÃ¼lt. Å•t ismertem fel benne. Lydia. Ahogy ennek a lÃ¡nynak a szemÃ©be tekintettem egybÅ‘l egykori lovasomat ismertem fel, aki miattam halt meg. MegÃ¶lte egy fÃ©rfi, aki szerelmes volt belÃ©. Nem voltam ott, hogy megvÃ©djem. AztÃ¡n Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy egy idÅ‘re lefagyasztom magam, Ã©s ezek a Hibbanti kÃ¶lykÃ¶k megtalÃ¡ltak. RendkÃ-vÃ¼l dÃ¼hÃ¶s voltam rÃ¡juk, amiÃ©rt kiolvasztottak. Azon az estÃ©n, nem csinÃ¡ltam semmit, csak kerestem egy helyet, ahol pihenni tudok. MÃ¡snap elmentem halat keresni, de Å‘t talÃ¡ltam. IgazÃ¡bÃ³l, csak a halat akartam elvenni tÅ‘le, nem akartam megtÃ¡madni, amennyiben Å‘ sem teszi ezt. LÃ¡ttam rajta a fÃ©lelmet, annak ellenÃ©re, hogy nem nÃ©ztem a szemÃ©be. Mikor elvettem tÅ‘le az Ã©telt, akkor lÃ¡ttam azt a tekintetet. A fÃ©lelem Ã©s a csodÃ¡lat kÃ¼lÃ¶nÃ¶s keverÃ©ke, amit benne is megtalÃ¡ltam. Figyelni akartam egy ideig, hogy mit, hogyan csinÃ¡l, szÃ³val elfogadtam az ajÃ¡nlatÃ¡t, miszerint Å• fog nekem halat Ã©n pedig nem eszem meg. AztÃ¡n mikor vÃ©gzett a hal fogÃ¡ssal,

rÃ¡jÃ¶ttem, hogy bunkÃ³ voltam, hogy megettem a halÃ¡t. SzÃ³val odaadtam neki, amit utoljÃ¡ra fogott ki. Nem igazÃ¡n akarta elfogadni viszont nem hagyhattam Ã©hen halni. Evett belÅ‘le Ã©s visszaadta nekem.

LÃ¡ttam rajta, hogy nem igazÃ¡n bÃ-zik bennem Ã©s ezt meg is Ã©rettem. AztÃ¡n csak Ãºgy felkaptam Ã©s elvittem repÃ¼lni. RendkÃ-vÃ¼l furcsa volt, hogy nem sikoltozott, de mÃ©g csak nem is volt kÃ©tsÃ©gbeesve. AztÃ¡n megjelent az a srÃ¡c, legszÃ-vesebben megtÃ¡madtam volna, de rÃ¡jÃ¶ttem, hogy a lÃ¡ny ismeri, na meg az Ã©jfÃºria is megszÃ³lalt. Szerintem nem akarod bÃ¡ntani Sena Ã¶ccsÃ©t. Akkor jÃ¶ttem rÃ¡, hogy ez a neve a lÃ¡nynak, Ã©s a csalÃ¡djÃ¡t meg eszem Ã¡gÃ¡ban sem volt bÃ¡ntani.

Hablaty:

IsmÃ©t meghallottam a hajÃ³ kÃ¼rtÃ¶t. Azonnal felrepÃ¼ltem Fogatlannal, hogy megnÃ©zzem kik azok. Ã•dÃ¡zok? Mit keresnek itt? LeszÃ¡lltunk a kikÃ¶tÅ‘ben sÃ¡rkÃ¡nyommal, ahol mÃ¡r ott volt apa is, illetve mÃ©g egy pÃ¡ran a falubÃ³l. Egy hajÃ³ volt csak. Mit akarhatnak? FeszÃ¼lten vÃ¡rakoztunk Ã©s mikor megÃ¡llt a hajÃ³, akkor Dagur hÃºga lÃ©pett elÅ‘. 17 Ã©ves volt, hatalmas barna szemek, fekete haj Ã©s elÃ©g alacsony termetÅ± volt, de mÃ©g mindig magasabb tÅ‘lem. Viselete hosszÃº szoknya volt, fekete felsÅ‘ Ã©s gyapjÃºbÃ³l kÃ©szÃ¼lt mellÃ©ny volt, oldalÃ¡n egy karddal. Meg kell jegyeznem, sokkal normÃ¡lisabb a testvÃ©rÃ©nÃ©l, legalÃ¡bbis eddig az volt. ViktÃ³ria egyenes hÃ¡ttal, jÃ³ kiÃ¡llÃ¡sban Ã¡llt meg apÃ¡m elÅ‘tt, mint egy igazi vezÃ©r.

- Ã‰dvÃ¶zlÃ¶m, PlÃ©hpofa - nyÃºjtotta ki vÃ©kony kezeit.

- ViktÃ³ria - fogadta el apÃ¡m feszÃ¼lten.

- Nyugodjon meg, nem tervezem megtÃ¡madni a falut, csak tudni szeretnÃ©m mi lesz ezutÃ¡n a bÃ©keszerzÅ‘dÃ©ssel. SzomorÃºan hallottam, hogy a bÃ¡tyÃ¡m miatt tÃ¶nkrement a szerzÅ‘dÃ©s, szÃ³val arra lennÃ©k kÃ-vÃ¡ncsi, hogy nem kÃ¶thetnÃ©nk-e Ãºjra. Nem szeretnÃ©k haragot a kÃ©t tÃ¶rzs kÃ¶zÃ¶tt. Nem neheztelek magukra azÃ©rt, mert megÃ¶ltÃ©k a testvÃ©rem, ezt csak Ã-gy elmondom. SzÃ¡mÃ-tani lehetett arra, hogy egy csata Ã¡ldozatokkal fog jÃ¡rni-miutÃ¡n a lÃ¡ny befejezte hosszÃº beszÃ©dÃ©t, mind dÃ¶bbenten Ã¡lltunk. Erre nem gondolt volna senki. Hogy pont azÃ©rt jÃ¶n, hogy a bÃ©keszerzÅ‘dÃ©srÅ‘l beszÃ©ljÃ¼nk. MegÃ¶ltÃ¼k a testvÃ©rÃ©t Ã©s mÃ©g mindig ilyen nyugodt? Biztosan hazudik.

- RÃ©szemrÅ‘l semmi akadÃ¡lya, ViktÃ³ria, a Konok - bÃ³lintott apÃ¡m. Nem Ã©rtettem, hogy miÃ©rt konok a neve a lÃ¡nynak. Eddig ez semmiben nem nyilvÃ¡nult meg - Szerintem beszÃ©ljÃ¼k meg a rÃ©szleteket a nagyteremben - ezzel apÃ¡m elment az Ã¡dÃ¡zok Ãºj vezÃ©rÃ©vel.

- Ez most komoly? - kÃ©rdezte Astrid dÃ¶bbenten.

- Ã‰gy tÅ±nik - hÃºztam el a szÃ¡mat.

MiutÃ¡n apÃ¡m Ã©s ViktÃ³ria megkÃ¶tÃ¶ttÃ©k a szerzÅ‘dÃ©st a lÃ¡ny fÃ©lre hÃ-vott.

- Hallottam, hogy a nÅ‘vÃ©red Ã¶lte meg a testvÃ©rem - a hangja teljesen nyugodt volt.

- HÃ¡t... igen,... de - hebegtem Ã¶ssze-vissza.

- Nem azÃ©rt mondtam, csak szeretnÃ©m, ha valamirÅ‘l tudnÃ¡l - kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©ztem rÃ¡ - Dagur szerelmes volt a nÅ‘vÃ©redbe - ezzel elment. Dagur szerelmes volt SenÃ¡ba? Ez bizarr.

EzutÃ¡n minden Ã°gy ment, mintha az Ã¡dÃ¡zok meg sem jelentek volna. A huligÃ¡nok Ã©s az Ã¡dÃ¡zok ismÃ©t bÃ©kÃ©ben Ã¡lltak. A szerzÅ‘dÃ©sben nagyon sok dolog volt belefoglalva. KÃ¶ztÃ¼k az, hogy amennyiben a kÃ©t tÃ¶rzs kÃ¶zÃ¶tt nÃ©zeteltÃ©rÃ©sek tÃ¶rtÃ©nnek a vezÃ©rek intÃ©zik el pÃ¡rbajjal, a tÃ¶rzs lakÃ³t nem rÃ¡ngatjÃ¡k bele. UtÃ³lagos megjegyzÃ©s volt, hogyha az egyik tÃ¶rzsfÅ‘ nincs jÃ³ egÃ©szsÃ©gi Ã¡llapotban, akkor az Ã¶rÃ¶kÃ¶se harcol.

Este volt. Ã‰n Ã©s az apÃ¡m Ã©ppen a vacsorÃ¡nkat ettÃ¼k, mikor padlÃ³ recsegÃ©st hallottunk meg. Azonnal odakaptuk a fejÃ¼nket. Megjelent Sena. Nem is hittem a szememnek. Mindenki azt mondta, hogy meg fog halni Ã©s Ã©letben maradt.

- Szeva Ã¶csi, apa - biccentett felÃ©nk. VillÃ¡m hÅ±sÃ©gesen Ã¼lt az oldalÃ¡n, egyfajta Ã©n megmondtam pillantÃ¡st sugÃ¡rzott Fogatlan felÃ©. FelÃ¡lltam Ã©s odamentem, hogy megÃ¶leljem. Mikor ezt megtettem fÃ¡jdalmasan felszisszent. Hirtelen engedtem el - Tudom Ã¶cskÃ¶s, hogy hiÃ¡nyoztam, de Ã¡tdÃ¶ftek egy karddal, meg a karom is eltÃ¶rt - emelte fel a kezÃ©t. JÃ³ tudni, hogy a humora nem vÃ¡ltozott semmit.

- Ã–rÃ¼lÃ¼nk neki, hogy jÃ³l vagy - vigyorogtam rÃ¡.

- Ã‰n egy percig sem kÃ©telkedtem benne, hogy tÃºlÃ©led - hallottam apÃ¡m hangjÃ¡n, hogy a szÃ¡ja felfelÃ© gÃ¶rbÃ¼lt. RÃ¡tekintettem egyfajta "persze" tekintettel, mire mosolya mÃ©g szÃ©lesebb lett.

- Remek - mÃ¡st nem tudott vÃ¡laszolni - Ã‰n azt hiszem, hogy visszamegyek a szobÃ¡mba - szemeiben hirtelen keletkezett bÃ±ntudat, amirÅ‘l volt sejtÃ©sem.

- Megyek, beszÃ©lek vele - nÃ©ztem apÃ¡mra, aki bÃ³lintott. Halkan bekopogtam a testvÃ©rem szobÃ¡jÃ¡ba, majd be is mentem. SzomorÃºan Ã¼lt az Ã¡gya szÃ©lÃ©n. VillÃ¡m pedig aggÃ³dÃ³an szemlÃ©lte. Sosem fogom megÃ©rteni ezt a sÃ¡rkÃ¡nyt. Mit szeret annyira a nÅ‘vÃ©remben?

- MegÃ¶ltem Dagurt, igaz? - hirtelen tekintett rÃ¡m. Ezek szerint igaz volt a sejtÃ©sem. BÃ³lintottam - Ã‰n tÃ©nyleg nem akartam, csak tudod harcoltunk Ã©s - hadarta, de fÃ©lbeszakÃ-tottam.

- Senki nem haragszik rÃ¡d, mÃ©g a testvÃ©re sem - mondtam a szemÃ©be nÃ©zve.

- Hogy? - nÃ©zett rÃ¡m Ã©rtetlenÃ¼l.

- Ma itt volt ViktÃ³ria Ã©s Å• maga mondta. IsmÃ©t megkÃ¶tÃ¶ttÃ¼k a bÃ©keszerzÅ‘dÃ©st - Ã¼ltem le mellÃ©.

- Ã‰rtem - suttogta. Azt nem akartam az orrÃ¡ra kÃ¶tni, hogy tÃ©bolyult szerelmes is volt belÃ©. Az mÃ¡r tÃ©nyleg sok lett volna neki - De nekem akkor is fÃ¡j, hogy egy gyilkos vagyok - fordÃ-totta el a fejÃ©t, mert eddig rÃ¡m nÃ©zett.

- Sena, nem te vagy az egyetlen ember, aki embert Ã¶lt - fordÃ-tottam magam felÃ© a vÃ¡llÃ¡nÃ¡l fogva. BÃ³lintott Ã©s megÅ¶lelt.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, Hablaty - engedett el. Ã‰n csak rÃ¡mosolyogtam.

- Szia - hagytam el a szobÃ¡t.

- Szia - hallottam halk hangjÃ¡t.

9. EpilÃ³gus: 4 Ã©vvel kÃ©sÅ‘bb

4 Ã©vvel kÃ©sÅ‘bb: EpilÃ³gus

Kicsit hirtelen, kicsit vÃ¡ratlanul, de nem tudtam tovÃ¡bb hÃºzni. Annak is Ã¶rÃ¼lÅ¶k, hogy ennyit sikerÃ¼lt megÃ-rnom, mert ez egy valamivel rÃ¶videbb sztori lett volna, SenaxDagur vÃ©ggel, VillÃ¡m eltÅ±nÃ©sÃ©vel, tÃ¶bb ember halÃ¡lÃ¡val.

Hibbant-sziget jelentÅ‘sen megvÃ¡ltozott. Ezzel nem arra cÃ©loztam, hogy rengeteg Ãºj dolog Ã©pÃ¼lt, hanem, hogy az emberek vÃ¡ltoztak meg, legalÃ¡bbis a Haddock kÃ¶lykÃ¶k jelentÅ‘sen megvÃ¡ltoztak. TÃºlzÃ¡s lenne azt mondani, hogy felelÅ‘ssÃ©gteljes dÃ¶ntÃ©seket hoznak, ahogy a fÅ‘nÃ¶kÃ¶k szoktÃ¡k.

Sena kÃ©thavonta jÃ¡r haza, ugyanis Ãºtra kelt VillÃ¡mmal, de elÅ‘tte mÃ©g elintÃ©zett pÃ¡r dolgot. Elengedte a suttogÃ³ halÃ¡lokat a SzÃ¡mkivetett-szigeten, Ã©rdekes mÃ³don azÃ³ta szÃ-nÃ©t sem lÃ¡ttÃ¡k a sikoltÃ³ halÃ¡lnak, megtanult nyereg nÃ©lkÃ¼l repÃ¼lni, mert rÃ¡jÃ¶tt, hogy neki kÃ©nyelmesebb anÃ©lkÃ¼l. BeszÃ©lt ViktÃ³riÃ¡val arrÃ³l, hogy... nos... megÃ¶lte Dagurt. A lÃ¡ny ismÃ©t elmondta neki, hogy nem neheztel rÃ¡, mert ezt tette. A testvÃ©re a sajÃ¡t hÃ¼lyesÃ©ge miatt lelte halÃ¡lÃ¡t.

Hablaty elkezdett feltalÃ¡lni dolgokat, Ã¶sszejÃ¶tt Astriddal, meg kell jegyezni, hogy a nÅ‘vÃ©re Ã©s Fogatlan hatalmas segÃ-tsÃ©gÃ©vel, mert a sÃ¡rkÃ¡ny Sena utasÃ-tÃ¡sÃ¡ra lÃ¶kte meg Ãºgy, hogy Hablaty megcsÃ³kolja Astridot. Na, meg hatalmas szerencse is kellett hozzÃ¡. A srÃ¡c sincs szinte sose otthon, mert mÃ-g a nÅ‘vÃ©re arra megy, amerre a sÃ¡rkÃ¡nya menni akar, Å‘ Ãºj terÃ¼leteket fedez fel, na meg tesztelgeti a repÃ¼lÅ‘ruhÃ¡t. TestvÃ©re szavaival Ã©lve a repÃ¼lÅ‘mÃ³kus jelmezt.

MÃ¡r megtÃ¶rtÃ©nt olyan is, hogy Sena elment Hablattyal terÃ¼letet felfedezni. Nem is egyszer. Viszont arra egyikÃ¼k sem gondolt, hogy az egyik ilyen kalandozÃ¡s alkalmÃ¡val szembetalÃ¡lkoznak a mÃºltjukkal.

FolytatÃ¡sa kÃ¶vetkezik...

End
file.